

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONTMASKERING VAN SOENDRA SINGH

N° 2566

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ontmaskering van Soendra Singh

HOOFDSTUK I

SOENDRA SINGH IN PARIJS

Het zomerseizoen was ten einde en bij drommen waren de Parijzenaars, na hun vakantie in een of andere badplaats te hebben doorgebracht, naar de hoofdstad teruggekeerd, hetzij om daar weer aan het werk te gaan, hetzij om hun leventje van nietsdoen eenvoudig op een andere plaats voort te zetten.

Wat de laatsten aangaat, zij hadden weinig of niets verricht in hun landhuizen, op hun buitenverblijven, of in de hotels, waar zij hadden gelogeed, en in dat opzicht zou hun leven dus slechts een geringe verandering ondergaan.

In plaats van de wedrennen, de tenniswedstrijden, de autoraces kwamen nu de operavoorstellingen, de soirées's en de visites, dat was het enige verschil.

Het winterseizoen stond te beginnen, en met een koortsachtige begeerte naar vermaak wierpen de Parijzenaars zich in de maalstroom van plezier en genot, waarzonder zij het in de zomer hadden

moeten stellen.

De schouwburgen hadden hun deuren weer geopend en kondigden in grote advertenties en door middel van aanplakbiljetten talrijke premières aan, merendeels van het luchtige genre en waaronder een paar revues, zo schitterend, naar werd beweerd, als zelfs Parijs ze nog nimmer had aanschouwd.

Meer nog wellicht dan door deze verlokkende aankondigingen, werden de Parijzenaars aangetrokken door de berichten in vele kranten dat een zekere Soendra Singh, een Indische telepaat en hypnotiseur, zijn intrede in Parijs had gedaan, die allen die het wensten, van hun kwalen en ziekten zou genezen.

Men was destijds vol bewondering voor die geheimzinnige personages, die naar het heette, velen hadden genezen, die reeds lang door de geneesheren waren opgegeven, onder wie lammen, gebrekkigen en lijders aan allerlei kwalen.

Wie Soendra Singh eigenlijk was, waar hij vandaan kwam, wat hij in zijn geboorteland, Bengalen, verricht had, dat wist niemand.

Maar de dagbladen hebben schrandere journalisten in dienst, begiftigd met een sterk ontwikkelde speurzin, en die voor hun lezers, alles te weten komen, wat wij wilden weten.

Toen eenmaal een zogenaamd boulevardblad de naam van Soendra Singh had genoemd, en zijn portret boven het artikel had afgedrukt, dat het aan hem had gewijd, wierpen zich aanstonds vele journalisten op het denkbeeld een persconferentie te beleggen met de Indiër, teneinde uit zijn mond te verneemen, wat zijn doel was, wat hij te Parijs kwam verrichten, en op welke wijze hij de zieken en invaliden dacht te genezen.

Soendra Singh liet zich niet lang bidden, maar was dadelijk bereid alles mee te delen wat men wilde weten.

Hij onderschatte de reclame, die op deze wijze voor hem zou worden gemaakt niet.

Men spreekt wel eens van zwijgzame Oosterlingen, maar Soendra Singh nu vormde dan zeker een uitzondering op de regel.

Hij was zeer mededeelzaam en beantwoordde alle vragen, die men hem stelde.

Het duurde dan ook niet lang of verschillende bladen, zoals de *Matin*, het *Journal*, de *Petit Parisien*, ja zelfs de *Figaro* en de ernstige *Temps* bevatten artikelen over de Oosterling.

Weldra wist iedereen, dat hij een lang schraal man was, met doordringende, donkerbruine, bijna zwarte ogen, die door een enkele, doordringende blik grote invloed op zijn sujetten kon uitoefenen.

Van de westerse dracht scheen hij niets te willen weten, want men zag hem nooit anders dan in een wit gewaad, bestaande uit een wijde pantalon, een overkleed van zijde, een tulband, die door spotters een koud kompres werd genoemd, en lage, roodlederen schoenen, waarvan de punten een weinig omhoog waren gekruld.

Het viel niet te miskennen: Soendra Singh viel in de smaak der Parijzenaars, en meer in het bijzonder van het vrouwelijk deel daarvan.

Hij kwam immers uit dat mysterieuze Indië en als men hem zag, met zijn vurige ogen, zijn adelaarsneus, zijn als met een penseel getrokken wenkbrauwen, dan dacht men direct aan de heilige witte olifanten, aan de tempels van Benares, aan de wassingen der gelovigen aan de boorden van de Ganges, aan ondoordringbare wildernissen, aan fakirs en aan tijgerjachten.

Soendra Singh zorgde er voor, die sfeer van geheimzinnigheid te handhaven.

Weliswaar hadden journalisten ten allen tijde toegang tot hem, maar overigens bemoeide hij zich met niemand.

Hij was een vermogend man, en deed zijn werk louter uit liefde jegens zijn medemenssen.

Of hij werkelijk reeds velen genezen had?

Het werd weldra bekend, dat volkomen betrouwbare journalisten met eigen ogen hadden gezien, hoe oude lieden, die slechts met behulp van krukken de estrade konden beklimmen, geheel zonder hulp en zonder van hun krukken gebruik te behoeven maken, het trapje van de verhoging konden afdaalen, nadat Soendra Singh hen slechts enkele ogenblikken diep in de ogen had gekeken, na hun eerst enige vragen te hebben gesteld.

Of die genezingen van blijvende aard waren, was een andere zaak, en, zonderling genoeg, werd daar verder nooit navraag naar gedaan.

Het publiek zag half verlamden en zenuwzieken het trapje opstropelen, en er met een blij gelaat afkomen.

Wat de telepatische gaven van de Indiër betreft, deze waren onloochenbaar.

Hij vervulde zonder enige aarzeling moeilijke opdrachten, zonder dat er sprake kon zijn van enig bedrog... kortom, Soendra Singh stond voor het ogenblik in het middelpunt der belangstelling van de Parijzenaars.

Een van de kranten, waarin een mededeling betreffende de Indiër stond,

kwam in handen van een Engelsman, die sedert een paar dagen te Parijs vertoefde, in gezelschap van een jonge vriend en zijn chauffeur, die zijn glanzende Rolls Royce bestuurde.

Hij had zich in het Grand Hotel laten inschrijven als Lord Palmhurst en zijn vriend als zijn particuliere secretaris Dixon, maar zo heetten zij eigenlijk geen van beiden, want die Engelsman was John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker, alias Lord Edward Lister, de schrik van Scotland Yard, en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die vaak deelgenomen had aan de meeste zijner avonturen.

Toen hij het bericht over Soendra Singh in de *Matin* las, bevond hij zich met Brand in de grote, fraai ingerichte conversatiezaal van het bekende hotel. Beiden waren er op dat ogenblik geheel alleen, want zij hadden vroeg geluncht en zich toen dadelijk naar de grote zaal begeven, waar Raffles enige dagbladen wenste in te zien.

Raffles, in een grijs wandelpak gekleed, lag languit in een gemakkelijke stoel, en zijn doordringende grijze ogen waren enige ogenblikken gericht op het plafond, waarop fraaie schilderijen prijken.

Toen onderdrukte hij met moeite een geuw.

Charles Brand keek op van het sporttijdschrift, waarin hij zat te lezen, en zijn rond, blozend jongensgezicht vertoonde verbazing, toen hij vroeg:

— Gaap je, Edward?

— Het klinkt onbeleefd, *amice*, dat ik bevestigend op die vraag moet antwoorden, maar het is de droeve waarheid, ik gaapte.

— Heb je slaap of verveel je je?

— Vervelen is de goede uitdrukking niet. Ik heb niets om handen en dat valt mij moeilijk te dragen. Bovendien heb ik juist iets gelezen over die Soendra Singh, en die man werkt op mijn zenuwen.

Charles Brand was naderbij gekomen, en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij zei:

— Wat je hier komt doen is anders gevaarlijk en moeilijk genoeg om er

goed wakker bij te blijven.

— Bedoel je dat kleine zaakje met onze schatrijke Griek Kameologos? Goede hemel, daar denk ik zelfs niet aan.

— Ik zou er maar liever wel aan denken, zei Brand. Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik van oordeel ben dat je je hand in een wespennest gaat steken.

— Maak je niet ongerust, zei Raffles kalm. Een man met zulk een onmogelijke naam, schatrijk, dom, zelfzuchtig en vol aanmatiging verdient, dat ik hem een kleine aderlating laat ondergaan. Daar komt nog bij, dat ik kwaad op hem ben, omdat hij mij in Berlijn ontsnapt is, en mij gedwongen heeft, hem hierheen te volgen, want Parijs lag deze keer niet op mijn route.

— Maar de man heeft een geheel arsenaal van verdedigingsmiddelen, en zijn geld staat voor het grootste gedeelte op een bank.

— Dat weet ik, maar dat kan geen veranderingen in mijn plannen brengen, want ik weet ook dat hij hier een maand blijft en dus veel contant geld nodig heeft.

Hij leidt een leventje als een Indische nabob, dat brengt mij weer op onze vriend Soendra Singh. *Apropos*, Charles, heb je geen last van het een of ander? Een kleine ongesteldheid, hoofdpijn of zo iets?

— Last van hoofdpijn? vroeg de jongeman verwonderd. Ik voel mij zo gezond als een vis.

— Dat is eigenlijk jammer, hernam Raffles bedaard. Dus geen kleine verzwakking van het denkvermogen, geen tijdelijke verlamming, niets van dat alles?

— Hoe kom je er bij? riep Brand verontwaardigd uit. Ik zeg toch dat ik me volkomen gezond voel.

— Ik herhaal dat het eigenlijk jammer is, want in dat geval zou je persoonlijk eens de kundigheden van onze Indiër op de proef kunnen stellen.

— Waarom zou ik dat in 's hemelsnaam moeten doen?

— Wel, louter om je mensenkennis te verrijken. Ik heb gelezen dat de man

vanavond in het openbaar optreedt, als men het zo noemen mag, namelijk in de Salle Wagram, die wel vierduizend mensen kan bevatten, en die zoals wordt beweerd, totaal uitverkocht zal zijn.

— Als je daar zo van overtuigd bent, Edward, dan kunnen we ons ook wel de moeite besparen om er naartoe te gaan, meende Brand schouderophalend, want dan komen wij er toch niet in.

— Je vergeet, dat ik hier veel connecties heb, zei Raffles bedaard. Als ik daarbinnen wil komen, dan kom ik er ook wel.

— Maar met welk doel? Ik geloof dat wij er ons zullen vervelen. Wat die Indiër doet is oude kost, want velen voor hem deden precies hetzelfde in de grote hoofdsteden van alle landen van Europa.

— Maar Soendra Singh is een Indiër,

Charles. Indiërs hebben altijd mijn belangstelling gehad, dat moet je je toch herinneren. Denk eens aan de avonturen die wij daarginds hebben beleefd.

— Maar die Soendra Singh kan wel een ordinaire kwakzalver zijn, een gewone bedrieger.

— Als hij een kwakzalver en een bedrieger is, amice, dan is hij toch zeker niet ordinair, niet gewoon, want er behoort heel wat behendigheid en ondernemingsgeest toe, om het zover te brengen, dat de Parijse bladen grote artikelen aan je wijden. Wij hebben overigens vanavond niets te doen, en wij moesten daar maar eens heengaan. Je zult me dus werkelijk een groot genoegen doen, wanneer je er in slaagt, voor het donker wordt, het een of ander gebrek in je lichamelijke gesteldheid te ontdekken.

HOOFDSTUK II

DE SEANCE

Het was zoals Brand verwacht had, toen zij het grote gebouw in de Avenue Wagram naderden, zagen zij reeds in de verte een lange file van personen, die toegang wensten te krijgen en door een half dozijn agenten in bedwang moesten worden gehouden.

Onder die wachtenden waren vele kreupelen met krukken, en zelfs in rolwagentjes gezeten, of op wier vermaerd gelaat de sporen van een of andere kwaal te bespeuren waren.

Het was een triest gezicht en de lange rij wachtenden schoot slechts langzaam op.

Raffles en Brand hadden echter geen moeite om binnen te komen, want reeds in de loop van de namiddag had de Gentleman Inbreker zich besproken plaatsbewijzen weten te verschaffen.

Toen de kreupelen en zieken eindelijk binnen waren, moesten zij eerst een kleine kamer passeren, waar een geneesheer zitting hield, die er zich eerst van moest overtuigen of degenen, die

zich door Soendra Singh wilden laten behandelen, soms een organisch gebrek hadden, want in dat geval werden zij onherroepelijk afgewezen.

De anderen kregen een briefje mee, dat zij aan de wonderdokter moesten tonen, en waarin in het kort de aard van hun kwaal beschreven stond.

Ook in de vestibule was het stampvol, en met vele anderen traden Raffles en Brand de grote zaal binnen, waar een halfduister hing, want de lichten waren slechts voor een deel ontstoken.

Voor het podium hing het grote gordijn nog in onbeweeglijke plooiën neer.

Een zacht gemompel ging door de rijen der nieuwsgierigen en zieken, welke laatsten elkander hun ervaring mededeelden, opgedaan bij de behandeling van hun kwaal door andere geneesheren.

Ten slotte waren alle plaatsen in de zaal bezet, en zodra dit het geval was, werden de deuren gesloten, en werd het eensklaps licht in de zaal.

Bijna op hetzelfde ogenblik gingen de beide helften van het gordijn van het podium uiteen.

Soendra Singh maakte zijn entree, vergezeld door een assistent, een student in de medicijnen, die hem behulpzaam moest zijn bij het stellen der vragen.

De Indiër begon in gebrekkig Frans, waarbij de student hem telkens moest helpen, een korte redevoering te houden, midden op het toneel staande, waarop zich verder niets bevond als een klein tafeltje, met een stoel er naast.

Toen Soendra Singh zijn rede beëindigd had, riep de assistent:

— Nummer een. Mag ik u verzoeken hier te komen.

Ongeveer in het midden van de zaal stond met moeite een oud moedertje op, geholpen door een jong meisje.

Het oude mensje leunde op een paar stokken en het was duidelijk te zien dat het lopen haar zeer moeilijk viel, toen zij langzaam door het middenpad voortstroompelde naar 't trapje, dat over de orkestruimte heen, naar het toneel voerde.

Zodra zij eindelijk het trapje op was liet zij zich dadelijk op de stoel neervallen, kreunend van pijn en inspanning.

De Indiër ging vlak voor haar staan, duwde haar hoofd met de linkerhand zacht achterover en dwong haar aldus, hem recht in de ogen te kijken.

Hij mompelde enige vreemde woorden, die niemand verstond en zei toen in het Frans, het oude vrouwtje steeds strak aanziende:

— Gij zijt volstrekt niet half verlamd. Gij zijt volkomen gezond. Uw krukken zijn overbodig. Gij kunt opstaan en lopen, omdat ik het wil.

Er ging een zucht van verbazing en bewondering door de zaal, toen het oude vrouwtje eensklaps van de stoel opstond, haar krukken liet vallen en vrij snel, geheel alleen, naar het trapje liep, hetwelk zij zonder iemands hulp kon afgaan.

Het jonge meisje, dat haar vergezelde raapte de krukken op en volgde haar, met tranen van vreugde in de ogen.

Soendra Singh keek de oude vrouw een ogenblik na, glimlachte en richtte zich toen met enige woorden tot de student, die met luide stem riep:

— Nummer twee. Ik verzoek u hier te komen.

Achter in de zaal stond een oude man op, met dikke witte knevel, die het voorkomen had van een gepensioneerd militair.

Hij trok heel moeilijk met één been en had enige minuten nodig om van zijn plaats naar het toneel te gaan, telkens stilstaande om zacht voor zich heen te vloeken.

Raffles had alles aandachtig gevolgd en Brand zei fluisterend:

— Dat is toch wel te kras. Zou daar geen bedrog achterschuilen?

— Dat moeten we afwachten. Dat oude vrouwtje kan onmogelijk zo goed hebben comédie gespeeld, maar ik moet er bij zeggen dat het niet zo verwonderlijk is, wat die Indiër doet. Zelfs de geneesheren geven toe, dat er zekere nerveuze aandoeningen bestaan, die door de hypnotische invloed van een mens met een krachtige wil, te genezen zijn. Het is echter een andere kwestie of die genezingen van blijvende aard zijn, want vaak gebeurt het, dat de suggestie, soms binnen enkele dagen, soms reeds binnen enige uren is uitgewerkt. Deze methode zou pas waarde hebben, wanneer...

Raffles voltooide de zin niet, maar bleef aandachtig kijken naar een man, die vier rijen voor hem zat, keurig gekleed, met mooie ringen aan de vingers en een briljanten dasspeld.

— Naar wie of wat kijk je zo? Zie je een kennis? vroeg Brand.

— Een heel goede kennis, Charles, antwoordde Raffles zacht. Ik kijk naar Kameologos.

— Wat zeg je daar? Wat komt die hier doen?

— Wel juist hetzelfde als wij, denk ik. De nieuwsgierigheid heeft hem natuurlijk hierheen gedreven, ofschoon het ook niet onmogelijk is, dat hij hier als patiënt zit.

Brand keek een ogenblik naar de Griek, die juist het gelaat terzijde had

gewend om de gebrekkige oudgediende op zijn moeizame weg langs het middelpad te volgen, en zag een dik pafferig gelaat, met kleine, grijsgroene ogen onder kleurloze wenkbrauwen, een laag voorhoofd, zwart glanzend haar, dat waarschijnlijk geverfd was, een stompe neus en brede kaken.

— Ik vind hem nogal lelijk, zei Brand zacht.

— Dat valt niet te ontkennen, zei Raffles glimlachend. En zijn ziel is niet veel beter dan zijn uiterlijk.

— Is hij altijd zo bleek?

— Veel kleur heeft hij nooit, maar ik vind hem vanavond inderdaad bleker dan anders. Maar stil nu even; onze oude veteraan heeft met veel moeite het podium bereikt.

De oosterling nam de oude man zijn briefje, las het vluchtig door, wisselde op zachte toon een paar woorden met de student, en begon de oude man toen een paar vragen te stellen.

Daarna herhaalde zich hetzelfde korte voorval van zoëven.

Soendra Singh keek de grijsaard doorborend aan, zijn gelaat vlak bij het zijne, scheen hem iets in te fluisteren en beval hem toen met luide stem, op te staan en naar zijn plaats terug te gaan, daar hij volkomen genezen was.

De oude militair deed wat hem gezegd was en liep vlug als een jongeman, alleen een weinig versuft door deze zo plotselinge genezing het trapje af en langs het middenpad naar zijn plaats terug.

Brand had een blik geworpen op zijn volgbriefje en zei op zachte toon:

— Ik heb nummer vijf, het gaat gelukkig nogal snel.

— Nummer drie verzoek ik hier te komen, riep de student, met luide stem.

Kameologos stond op.

Brand onderdrukte een zachte kreet van verbazing en fluisterde:

— Kijk eens, die Griek gaat zich onder behandeling stellen. Wist jij dat hij iets mankeerde?

— Voor zover ik wist was hij gezond, antwoordde Raffles, maar hij zal toch wel niet voor zijn genoegen ten aanschouwe van een groot publiek, die In-

diër gaan raadplegen, maar als de man iets scheelt, dan moet het een inwendige kwaal zijn. Ik ben benieuwd hoe het afloopt. Ik kan niet anders zeggen, dan dat ik het belangwekkend vind, dat juist die Kameologos het moet zijn, die zich daar laat behandelen.

De Griek was opgestaan en baande zich onder het mompelen van enige verontschuldigen een weg voorbij de personen, die naast hem zaten.

Hij was blijkbaar zeer zenuwachtig en tot tweemaal toe struikelde hij over een trede van het trapje naar het podium, hetgeen telkens hier en daar in de zaal een gegiechel veroorzaakte, waarop de Indiër met een strenge blik en de student met een schel stilte reageerden.

Eindelijk stond Kameologos op het podium, tegenover de wonderdokter, die hem aandachtig van top tot teen monsterde.

De Griek stotterde enige gefluitte woorden tot de student, die ze aan de Indiër overbracht. Deze antwoordde even zacht en heel achter in de zaal riep een brutale stem:

— Luider. Wij kunnen er hier niets van verstaan.

Een midinette, een nog jong ding met een aardig gezichtje, wendde het hoofd om naar de man die geroepen had, en begon hardop te lachen.

Een ogenblik scheen de ernstige stemming verstoord te zullen worden, die toch zo onmisbaar is voor dergelijke seances.

Soendra Singh echter wendde langzaam zijn gelaat naar het jonge meisje en keek haar doorborend aan.

Het was alsof haar keel plotseling door een onzichtbare hand werd dichtgeknepen; het gelach verstomde.

Kameologos stond intussen zenuwachtig met zijn hoed te draaien en nam eindelijk plaats op de stoel, die de student voor hem aanschoof.

De Indiër boog zich een weinig over hem heen en scheen diep in de ogen te zien.

Zijn lippen prevelden iets, wat niemand kon verstaan, en bijna op hetzelfde ogenblik knikte het hoofd van de

Griek achterover en keek met wijd open mond naar de bovenschermen van het podium.

Dadelijk maakte de Indiër met beide handen een wuivend gebaar en zei iets tot de student.

Nog terwijl hij op zachte toon sprak, knikte het hoofd van de Griek voorover, knipperde met de ogen, stamelde op verlegen toon:

— Pardon... zei u iets tegen mij?

De Indiër schudde glimlachend het hoofd, boog zich naar hem toe en zei op zachtere toon iets tot hem, waarop de Griek gretig knikte en hem een kaartje gaf, dat hij uit zijn portefeuille haalde, en dat de Indiër direct in zijn zak liet glijden.

De Griek stond op, maakte een buiging in de richting van de Indiër, en kwam het trapje afstommelen, waarbij zijn dikke buik heen en weer schommelde.

Raffles had glimlachend toegekeken en wendde zich tot Brand met de woorden:

— Nu weten wij nog niet wat het geweest is. Onze vriend scheen er niet goed voor te durven uitkomen, wat mij van hem verbaast, want hij is er de man niet naar om niet alles belangwekkend en van groot gewicht te achten, wat zijn persoon betreft. Een vetpuistje op het gelaat van Alexander Kameologos staat voor hem bijna gelijk met een ramp. Maar stil... daar gaat nummer vier al.

— Ik voel mij niets op mijn gemak, Edward, fluisterde Brand. Heb je wel gemerkt dat die Griek bijna onmiddellijk sliep.

— Ja, dat is ook mij opgevallen. Hij zou een voortreffelijk sujet zijn. Gevaarlijk, heel gevaarlijk met al die diamanten ringen, die hij draagt. Maar jij bent toch niet bang dat je onder de invloed van de Indiër zult geraken?

— Dat kun je nooit vooruit zeggen, antwoordde Brand hoofdschuddend. Je weet heel goed, dat jij mij ook kunt hypnotiseren.

— Nu, als Soendra Singh je op het podium wees te hypnotiseren, dan heb ik meer respect voor hem dan aanvan-

kelijk het geval was. Wat was ook weer je kwaal?

— Ik lijd zogenaamd aan zenuwtrekkingen in armen en benen.

— Liep de dokter, die je ondervroeg, er dadelijk in?

— Zonder een seconde te aarzelen. Hij is waarschijnlijk pas afgestudeerd en heeft nog weinig ervaring. Maar ik vond mij zelf belachelijk, toen ik als een hansworst voor hem stond te dansen, dat kan ik je verzekeren.

— Dat is van minder belang, zei Raffles kortaf. De hoofdzaak is dat je op deze wijze iets kunt te weten komen van de geheimzinnige krachten van die Indiër.

— Maar ik mankeer niets, dus hij kan mij ook nergens van genezen, fluisterde Brand blijkbaar weinig op zijn gemak.

— Als hij zo knap is als hij zegt, moet hij dadelijk bemerken dat ik gezond ben, dan zal er een relletje ontstaan en men zal mij misschien de zaal uitgooien.

— Dat kunnen wij afwachten, zei Raffles rustig. Daar komt nummer vier al aan, genezen en wel van, laten wij beleefdheidshalve zeggen een wat hoge rug. Vooruit Charles, nu is het jouw beurt.

De student had zoëven het vijfde nummer afgeroepen, en Brand ging langs het middenpad naar het trapje, met zijn volgbriefje in de hand, hetwelk hij diezelfde namiddag reeds had machtig weten te worden.

Hij liep op een allerzonderlingste manier, met onvaste voeten terwijl zijn handen zich bewogen.

— Hij doet het prachtig, mompelde Raffles vol bewondering.

Brand was niet zonder moeite het trapje opgestrompeld, en stond nu, trekkend met benen en armen voor de Indiër, zodat opnieuw hier en daar in de zaal onderdrukt gegiechel werd vernomen.

De Indiër nam het briefje van Brand aan, las het vluchtig door, gaf het aan de student, en verzocht de patiënt te gaan zitten.

Hij boog zich diep over Brand heen,

keek hem recht in de ogen, en zei met overal duidelijk verneembare stem:

— Gij zijt van dit ogenblik af van uw kwaal genezen. Gij kunt opstaan en als een normaal mens lopen en uw handen bewegen. Sta op en ga weer naar uw plaats.

Als door een veer bewogen, stond Brand op, keek als verwezen naar zijn handen, en marcheerde toen trots als een pauw naar het trapje, dat hij met vaste stappen afgang en links en rechts vriendelijk groetend door het middenpad weer naar zijn plaats ging, terwijl overal kreten van verbazing en ongeloof opstegen.

Toen Brand weer naast Raffles was gezeten, riep hij opgetogen uit:

— Gij zult het niet willen geloven mijnheer, maar ik gevoel mij als herboren. Ik zou in staat zijn om dadelijk hard weg te lopen en mee te doen met een wedstrijd.

Onmiddellijk voegde hij er zacht aan toe:

— Die man heeft gevaarlijke ogen. Ik kan mij best begrijpen dat Kameologos bijna dadelijk in slaap raakte.

Zijn blikken zochten onwillekeurig naar de Griek, maar deze had de zaal reeds verlaten.

HOOFDSTUK III

EEN ONTMOETING BIJ KAMEOLOGOS

De Griek had voor vier of vijf weken, welke hij te Parijs dacht door te brengen een fraai, compleet gemeubeld herenhuis gehuurd, dat op de hoek van de Champs Elysées en de Rue de la Boétie stond.

Hij was op dat tijdstip van zijn leven omstreeks vijftig jaar, en had zich binnen enkele jaren als resultaat van gewaagde en niet altijd onaanvechtbare speculaties een groot fortuin weten bijeen te garen.

Hij was sedert een paar jaren gehuwd met een Franse dame, vier jaar ouder dan hij, en die hem bovendien een groot fortuin had aangebracht. Kameologos rangschikte dit huwelijk onder zijn best geslaagde speculaties.

Madame Kameologos, geboren Chonard, was nog zeer levenslustig, ondanks haar jaren, en nam nog altijd deel aan alle feesten in de hogere kringen. Zij sloeg geen première over en men miste haar zelden te Auteuil en te Longchamps, als daar de bekende voorjaarsrennen plaats vonden, als wanneer zij zich doste in de nieuwste en duurste creaties van Paquin en andere modekoningen.

Soms gingen er weken voorbij, dat de echtelieden elkaar niet zagen, zodat

zij in de beste harmonie van de wereld leefden, want het was van algemene bekendheid dat hun karakters nogal uiteenliepen, en dat een voortdurend samenzijn er zeker niet toe zou hebben bijgedragen, dat verschil van inzicht te overbruggen.

Op dat tijdstip bevond madame Kameologos zich toevallig eveneens te Parijs, en bewoonde met haar man het zoëven genoemde huis.

Er waren zes bedienden, de chauffeur niet meegerekend, en dat was eigenlijk nog te weinig, want het huis was groot en kostbaar gemeubeld, en Monsieur en Madame waren gewend er diners en partijen te geven.

De maitre d'hotel was een Fransman, evenals de valet de chambre van de heer des huizes.

De kok was een Griek, beroemd om zijn kookkunst, de kamenier was een rasecht Londens meisje, het dienstmeisje kwam uit Luxemburg en de huis-knecht was een Zwitser.

Kameologos hield van zulk een cosmopolitisch allegaartje, als hij maar goed bediend werd.

Het grote huis kwam aan de voorzijde met zes brede ramen op iedere verdieping, drie ter weerszijden van de

straatdeur, op de flauw hellende Rue de Boétie uit.

Aan de kant van de Champs Elysées strekte zich een tamelijk grote tuin uit, waarin zich de garage bevond, en het was mogelijk dadelijk door de monumentale koetspoort van de straat af, die tuin binnen te rijden, waar de auto's konden stoppen voor de treden van het terras, waar de achterdeur van het huis op uitkwam.

Het was ongeveer drie uur in de namiddag, toen Raffles zich, nog steeds onder de naam van Lord Palmhurst, bij Kameologos liet aandienen.

Hij had hiermede niet de minste moeite, want de Griek had onder meer andere het gebrek, dat hij verzet was op adellijke kennissen en niets onbeproefd liet, in de kringen van de oude adel door te dringen, hetgeen hem overigens tot dusverre slechts voor een zeer gering deel gelukt was.

Raffles werd door de bediende, die op zijn bellen de deur geopend had, naar een vorstelijk gemeubeld ontvang-vertrek gebracht.

Toen hij alleen was gelaten, keek hij eens om zich heen, bewonderde de prachtige, oude meubelen uit het tijdperk van Lodewijk XVI, de wit marmeren pendule, de vergulde spiegel van Venetiëans glas en de ouderwetse kroonluchter, en mompelde zacht voor zich heen:

— De eigenaar van dit huis heeft beslist smaak, en ik acht er die Griek een beetje hoger om dat hij hier niets veranderd of gemoderniseerd heeft.

Een ogenblik later ging de deur weer open en de bediende verzocht de bezoeker hem te willen volgen naar de grote salon.

Daar trof hij de heer des huizes in gezelschap van Madame Kameologos aan, een nog knappe française, die men zeker haar vierenvijftig jaar niet zou aanrekenen, maar die daartoe dan ook alle hulpmiddelen der cosmetische kunst had moeten aanwenden.

Kameologos stond op uit een lage gemakkelijke stoel, en kwam met een joviale lach op zijn bol gelaat op Raffles toe, nog voor deze gelegenheid had kun-

nen vinden, de vrouw des huizes hoffelijk de hand te kussen.

Met bulderende stem riep hij uit:

— Ik ben blij dat gij ons eens komt opzoeken, mylord. Ik heb over u horen spreken door enige mijner vrienden en het doet mij genoegen, dat ik in staat ben, u een kleine dienst te bewijzen met het oog op uw aanstaande reis naar Griekenland. Neem plaats wat ik u verzoeken mag. Gij rookt toch zeker?

Reeds kwam hij met een geopend kistje sigaren op Raffles toestappen, die echter de wenkbrauwen hoog optrok en met een snelle, zijdelingse blik op de vrouw des huizes antwoordde:

— Ik dank u, monsieur Kameologos, ik rook zelden of nooit om deze tijd van de dag en zeker geen sigaren.

Kameologos sloeg de deksel van het kistje met een luide klap dicht, zette het op een rooktafeltje, beet zelf met zijn grote, vierkante tanden de punt af van een sigaar, en zei daar onder door:

— Zoals gij wilt, mylord. Laten wij dan maar eens ter zake komen.

Raffles begon een verhaal op te dissen van een reis naar Athene, waarvoor hij enige inlichtingen wilde inwinnen en onder het spreken gleden zijn blikken snel en zoekend in het rond, monsterden de deuren, gaven acht op de ligging van de ramen, hun hoogte van de grond en de aanwezigheid van balkons en nam dat alles zo goed in zijn geheugen op, dat hij desnoods een jaar later zich de situatie nog had kunnen herinneren.

Ongemerkt wist hij zich de gehele indeling van het huis te laten mededelen.

Een kwartier daarna beleefde hij een kleine verrassing, want de deur werd geopend en de huisknecht diende met gedempte stem aan:

— Monsieur Soendra Singh.

Vlugger dan men van hem verwacht zou hebben, stond Kameologos op.

Hij wendde zich enigszins verlegen tot Raffles en zei:

— Gij moet mij een ogenblik verontschuldigen, mylord. Ik wilde wel even, gij hebt natuurlijk van Soendra Singh gehoord? Hij is een zeer belangwekkend man.

— Inderdaad, Monsieur Kameologos, zei Raffles glimlachend. Natuurlijk heb ik over hem horen spreken. Hij heeft naar ik vernomen heb verrassende gezinnen tot stand weten te brengen. Ik hoop toch te mogen veronderstellen, dat gij hem niet als geneesheer...

De Griek wierp een wat schuwe blik op zijn echtgenote, kuchte en antwoordde, terwijl hij met zijn zware zegelring ronddraaide:

— Toevallig heb ik een ongemak aan mijn maag, waarvoor de dokters geen geneesmiddel schijnen te weten. Soendra Singh is in ieder geval geen kwakzalver, en ik vind het wel de moeite waard het eens met hem te proberen. Slaagt hij, dan is het zoveel te beter voor hem, want dan zal het hem geen windeieren leggen. Gij excuseert mij?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles direct. Men mag zulk een gelegenheid niet voorbij laten gaan. Maar waarom komt Soendra Singh niet binnen? Ik wilde gaarne eens kennis met hem maken.

— Later dan, als gij het goedvindt, mylord, viel Kameologos hem snel in de rede. Zie ik u aanstonds nog?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles. Ik heb vanmiddag nog zaken af te handelen, die geen uitstel dulden en ik zal aanstonds madame verlof moeten vragen, afscheid van haar te nemen.

— Jammer, dat gij zo gauw weg moet. Mijn vrouw zou u interessante dingen weten te vertellen over Biarritz, Kreta, Kaïro en nog enige andere plaatsen in het nabije oosten, waar zij de laatste tijd heeft rondgereisd. Tot ziens, mylord.

Hij drukte Raffles de hand en deze zag hem glimlachend vertrekken, voorafgegaan door de bediende, die op de drempel was blijven staan en wendde zich toen tot madame Kameologos met de vraag:

— Mag men weten, madame, van welke aard die maagkwaal van monsieur uw echtgenoot is?

Zij haalde met hoog opgetrokken wenkbrauwen de schouders op en antwoordde met iets van verbazing in haar stem:

— Hoe wilt gij dat ik dat weet, mylord? Hij heeft wel eens over een slechte spijsvertering geklaagd, maar hij klaagt altijd, en er is hier bijna altijd een dokter over de vloer, nu eens deze, dan weer gene. Maar in ieder geval heb ik nooit gedacht, dat het iets was, dat door hypnotiseren kon worden genezen. Geloofst gij dat men een slechte stofwisseling kan weghypnotiseren?

— Ik betwijfel het sterk, madame, antwoordde Raffles hoofdschuddend, evenmin als men dat bijvoorbeeld met een buil op het hoofd of een verstuite enkel kan doen. Maar Soendra Singh is misschien zeer knap, en gij moet er maar het beste van hopen. Ik zal thans echter afscheid van u moeten nemen, madame, in de hoop, dat ik spoedig het genoegen zal hebben, u weer te zien.

Toen Raffles haastig het vertrek verliet, wachtte hem de bediende, door de vrouw des huizes gebeld.

Terwijl de man hem voorging, liep Raffles door de brede gang en vervolgens de met een dikke loper bedekte trap af, die naar de vestibule voerde.

Op de verdieping onder die, waar de grote ontvangsalon gelegen was, liep hij Kameologos bijna tegen het lijf.

De Griek mompelde een vage verontschuldiging en ging toen snel verder, zonder hem zelfs aan te zien.

Raffles keek hem een ogenblik verbaasd na en mompelde toen:

— Is dat onderhoud nu reeds afgelopen? In ieder geval schijnt het mijn vriend Kameologos zo te hebben aangegrepen, dat hij mij bijna onder de voet liep en mij niet eens scheen te herkennen. Ik zou wel willen weten wat dat heeft te beduiden? Is die slechte spijsvertering reeds weggehypnotiseerd? Of, voor den drommel, ik moet er het mijne van hebben.

Hij liep haastig verder en zag, in de vestibule gekomen, hoe de voordeur juist door de huisknecht voor de Indiër werd geopend, die met vaste tred het huis verliet.

Raffles wachtte nog even, en toen hij op zijn beurt op straat kwam, zag hij, hoe de Indiër in een van de auto's stapte, welke men bij de week of bij de

maand kan huren, en zelf achter het stuurwiel plaats nam.

Hij zelf wenkte snel zijn eigen wagen, die een paar huizen verder stond en die bestuurd werd door een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw, die dadelijk aan kwam rijden.

Raffles ging de wagen tegemoet en fluisterde de chauffeur toe:

— Rijd die donkerblauwe auto achterna, James, waarheen die ook gaat.

— Uitstekend, mylord, antwoordde Henderson, met een brede grijns op zijn goed gelaat. En als wij hem hebben, wat moet ik dan doen?

— Dat zal hij dan wel zeggen. Rijd die auto nu maar snel na, want hij is ons al een goed stuk voor.

Hij stapte in en zat nauwelijks of reeds stooft de wagen vooruit en zwenkte de Champs Elysées op.

— Het is goed, dat Soendra Singh mij nog niet gezien heeft, mompelde Raffles voor zich heen. Dat bespaart mij voorlopig de moeite mij te moeten vermommen. Ik ben benieuwd waar dit alles op uit moet lopen. Want dit staat al vast voor mij: het is niet geheel en al in de haak met die wonderdokter. Waarom bleef hij maar ten hoogste tien minuten, en hoe komt het, dat hij zo plotseling verdween en dat Kameologos zo versuft scheen te zijn, dat hij mij niet eens zag? Nu, wij zullen wel zien. Ik moet wat meer van die Indiër te weten komen.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS MET DE TWEE DEUREN

De donkerblauwe auto reed nu op de Champs Elysées, met niet al te snelle vaart en het viel Henderson gemakkelijk met zijn wagen de andere auto bij te houden.

De blauwe auto had aldaar de Place d'Etoile bereikt, stak deze over en volgde de Avenue de la Grande Armée.

Tien minuten later had de wagen Parijs door de Porte de Neuilly verlaten.

Deze wagen volgde nu de Boulevard Maillot, de brede verkeersweg, die het Bois de Boulogne in het noorden begrenst en die voert naar de voorstad Madrid.

Op de hoek van de Boulevard Richard Wallace gekomen, sloeg de donkerblauwe auto rechts af, volgde laatstgenoemde straat, tot aan de eerste dwarsstraat, de Rue Jacques Dalud.

Deze straat snijdt de Boulevard Richard Wallace in een zeer scherpe hoek, met het gevolg, dat het hoekhuis een eigenaardige vorm heeft, als een wig, met slechts een enkel raam op de hoek en op ieder van de vijf verdiepingen van het huis.

Voor de deur nu van dit huis stopte de chauffeur van de gevolgte auto en

onmiddellijk bracht ook Henderson zijn wagen op enige afstand tot staan. Raffles opende het portier, stapte uit en zei tot Henderson:

— Maak dat je zo vlug mogelijk uit de voeten komt en zet de auto neer in de garage, waar wij geen twee minuten geleden voorbij zijn gekomen, aan de linkerzijde van de straat. Blijf daar op mij wachten.

— All right, mylord, antwoordde de reus bedaard.

Raffles wist dat zijn trouwe chauffeur daar desnoods een week lang dag en nacht zou wachten zonder een voet te verzetten.

— Maak nu dat je wekomt, voor de Indiër je wagen ziet, want misschien heeft hij hem wel zien staan, toen hij het huis van Kameologos binnenging.

Henderson verstond dit laatste nauwelijks, want reeds had hij het gaspedaal neergedrukt en was snel weg gereden.

— Het is mogelijk, mompelde Raffles dat ik mijn tijd verbeuzel en mij schromelijk vergis in de persoon van die Indiër. Maar toch, er bevat mij hier iets niet. Dat zonderlinge korte bezoek,

die dwaasheid om een slechte spijsvertering door hypnose te willen herstellen... die vreemde houding van de Griek, nu, daar schuilt vast iets achter. En wat heeft de Indiër hier eigenlijk te zoeken, buiten Parijs, in een van de voorsteden? Wij zullen het wel gauw te weten komen.

Hij vatte post in een portiek aan de overzijde van de straat, vanwaar hij het hoekhuis goed in het oog kon houden, en stond daar in de houding van een man, die rustig op iets of iemand stond te wachten.

Hij zag niettemin zeer goed, hoe Soendra Singh een ogenblik naar een raam op de derde verdieping van het huis keek, twee keer op de claxon drukte, en vervolgens de auto keerde en wegreed.

Raffles meende reeds dat hij zijn hele onderneming vruchteloos op touw had gezet, toen hij bemerkte dat de donkerblauwe wagen dezelfde garage binnenreed, waarheen hij Henderson had gezonden.

— Nu hoop ik maar dat hij niet al te goed op mijn wagen gelet heeft, mompelde Raffles voor zich heen. Het schijnt van niet, want daar komt hij al weer aan.

Soendra Singh keerde terug, thans te voet, en een paar minuten later trad hij de koetspoort van het hoekhuis binnen.

Raffles wachtte tot hij uit het gezicht was verdwenen, en ging toen langzaam op zijn beurt naar binnen.

Halverwege de doorgang bevond zich rechts de brede trap, die naar de verschillende verdiepingen van het huis voerde, en daarvoor de portiersloge.

Raffles zag hoe de portiersvrouw nu juist haar loge binnentrad met een grote mand groente aan de arm.

Hij groette haar beleefd en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, madame, maar kunt ge mij ook zeggen op welke verdieping monsieur Soendra Singh, de Indiër woont?

De vrouw zette haar mand groente langzaam neer, kwam naar buiten, kneep haar ogen bijna geheel dicht, sperde ze toen plotseling wijd open, en

herhaalde, met iets van wantrouwen in haar stem:

— Hoe was de naam, zegt gij?

— Soendra Singh. Wacht, ik zal het voor u spellen, voegde hij er glimlachend aan toe. Hij spelde de naam van de Indiër voluit, langzaam en duidelijk.

De conciërge had aandachtig geluisterd, en zei toen hoofdschuddend, terwijl zij haar sleutel aan een kram in de wand ophing:

— Dan heeft u zich vergist, monsieur; er woont hier in huis niemand die zo heet.

— Maar ik zag hem zoëven zelf hier binnen gaan, antwoordde Raffles verbaasd.

De conciërge haalde de schouders op en zei:

— Ik zeg niet dat hier geen Indiër het huis is binnengegaan, terwijl ik boodschappen deed, maar die woont hier niet, dat kan ik u op een briefje geven. En iemand van die naam is hier ook nog nooit geweest, dat weet ik zeker.

Raffles stond een ogenblik verbaasd. Van een vergissing kon geen sprake zijn, daartoe had hij de Indiër te goed herkend, en hij wist zeker, dat Henderson de donkerblauwe auto geen ogenblik uit het oog had verloren.

Toch was Soendra Singh het huis binnengegaan met de allures van een man, die daar thuis is.

Hij haalde een tien francs-stuk uit zijn zak, en gaf het met een glimlachje aan de portierster, die aanstonds een en al vriendelijkheid werd.

Raffles bleef de vrouw een ogenblik glimlachend aankijken en zei toen:

— Vindt ge het onbescheiden, als ik u vraag of er in het huis, waarvan gij als het ware de bewaakster zijt, personen wonen, die in aanmerking komen, door een Indiër, een man met bruine ge-laatskleur, te worden bezocht?

De vrouw leunde tegen de deurpost, en kneep haar vette kin met haar hand en zei na even te hebben nagedacht:

— Ik zou waarlijk niet weten, wie dat zou kunnen zijn, monsieur. Op de eerste verdieping woont een gepensioneerde majoor, en een dito ontvanger

van de belastingen, heel nette lui, die altijd prompt op tijd betalen. Maar de majoor krijgt alleen bezoek van een zuster, een eigenwijs, oud mens, dat...

— Die is het dus niet, viel Raffles haar abrupt in de rede, voorziende, dat de concierge met een heel verhaal, dat hem geen belang inboezemde, hem zijn kostbare tijd zou doen verliezen. Maar er zijn toch zeker nog wel andere bewoners? aldus ging hij voort.

De vrouw verzonk opnieuw in nadenken, en antwoordde ten slotte :

— Ik zoek al, mijnheer, maar ik weet niemand anders. Op de tweede verdieping woont een onderwijzeres, die tot dusverre nog maar alleen bezoek van haar moeder en haar broer heeft gehad, die een vrouw heeft die aan het toneel is, maar ziet u, dat is, tussen ons gezegd en gezwegen, niet heel veel zaaks, al maakt zij nog zoveel drukte met haar grote hoeden en haar bontstel. Ik zeg maar, waar moet dat allemaal vandaan komen bij de tegenwoordige salarissen. Daar hebt u bijvoorbeeld mijn dochter, monsieur...

— Ik hoop stellig, naderhand eens met mejuffrouw uw dochter kennis te maken, madame, viel Raffles haar weer in de rede. Wonen er nog meer mensen op de tweede verdieping?

— Ja, mijnheer, een organist van de kerk hier in de buurt, die wel eens een glaasje drinkt, maar van wie ik verder niets kwaads wil zeggen, en dan verder nog een griffier bij het kantongerecht en een advocaat.

— Die kunnen we dus wel uitschakelen. Nu krijgen we de derde verdieping, zei Raffles geduldig.

— Op de derde heb ik een jongedame, die Ida Perschina heet, zo staat ze tenminste op de aanplakbiljetten van de Follies Bergère vermeld, maar of ze werkelijk zo heet, weet ik natuurlijk niet. Verder...

— Die Ida Perschina woont dus zeker nog niet lang bij u? viel Raffles haar weer snel in de rede.

— Vandaag precies een week, monsieur.

— Madame, ik dank u zeer voor uw inlichtingen, en ik veroorloof mij nog

de vrijheid u dit kleine muntbiljetje als herinnering aan mijn bezoek ter hand te stellen. Wanneer gij het permitteert, zal ik maar eens naar die Ida Perschina toegaan, ik zou wel eens kennis met haar willen maken. Ik ben journalist, en die zijn altijd nogal erg nieuwsgierig uitgevallen.

Misschien vond de concierge wel, dat de bezoeker voor een journalist tamelijk royaal was, maar zij dacht er geen ogenblik aan daarop een aanmerking te maken.

— Ze is op het ogenblik zeker thuis, monsieur, dus, u treft het. Ze heeft wel nooit bezoek gehad van een Indiër voor zover ik weet, maar zo iemand kan er wel geweest zijn, terwijl ik boodschappen deed. Derde verdieping, rechtse gang, laatste deur aan uw linkerhand, wees de vrouw hem de weg, om vervolgens met haar mand groente haar loge weer binnen te gaan, zeer in haar nopjes met het behaalde voordeeltje.

Raffles had intussen reeds zijn voet op de eerste trede van de brede trap gezet, welke hij onhoorbaar als gewoonlijk opging.

Toen hij de derde verdieping had bereikt, sloop hij de gang in, die men hem had aangeduid.

Voor de laatste deur aan zijn linkerhand bleef hij staan en luisterde.

Hij meende daarbinnen een gedempte, boze mannestem te horen, die in het Engels zei:

— Ik heb genoeg van die praatjes. Maak nu maar liever wat voort, en doe wat ik je gezegd heb, of er zal wat voor je zwaaien. Ik verwonder me over je sentimentaliteit; vroeger was je zo toch niet.

— Vroeger was ik niet wie ik nu ben, klonk een vrouwestem, trillend van ingehouden emotie. Toen ik nog een meisje was, heb ik nooit gedacht, dat het zover met mij zou komen. En ik vervloek het ogenblik dat ik in je macht ben geraakt. Ik durf zweren, dat ik voornemens was, mijn leven te beteren. Toen ben jij gekomen en jij hebt alles weer bedorven. Ik wou dat ik me van je kon losmaken.

Er klonk een grinnikend lachje en

toen weer de stem van de man, die op ruwe toon zei:

— Als je maar weet dat je dat niet kunt, dan is dat voor mij voldoende. Voor de drommel, ik geloof dat jij beter thuis had gehoord in een klooster.

— Als je wist, hoe ik daar vaak naar gesnakt heb, klonk het op doffe toon gegeven antwoord. Hoe ik verlangd heb naar rust en kalmte en vrede...

— Kom, kom meid, houd op met dat gelamenteer en maak liever wat voort.

— De wereld wil bedrogen zijn, laten wij haar dus bedriegen, zeiden reeds de oude Romeinen. Wel, ik geloof dat mijn middel nog niet eens zo slecht is.

Er klonk daarbinnen iets, dat leek op een onderdrukte snik, daarna het geluid van glaswerk dat weggezet wordt, het geplas van water in een kom, en het geluid van stappen.

Raffles had geen woord van dit korte gesprek gemist en er verscheen een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij kon er zich niet in vergissen: de stem van de man daarbinnen was van Soendra Singh.

De vent was dus een bedrieger, al wist hij de aard van het bedrog nog niet, maar het stond vast, dat hij zijn macht tot misdadige doeleinden gebruikte.

Het was zo goed als zeker, dat de vrouw daarbinnen als zijn medeplichtige optrad, maar wat zij deed, dat zou Raffles pas later te weten komen.

Hij verborg zich op het portaal in een ledige kast, waarvan hij de deur liet openstaan op een kleine kier, om aldus nog iets meer te weten te kunnen komen.

— Als zij gehoor geeft aan zijn bevel om wat voort te maken, dan moeten zij aanstonds hier passeren, mompelde Raffles voor zich heen. Mijnheer Soendra Singh, ook wel Jack geheten, ik ben

nog niet tevreden met wat ik over je weet...

Raffles moest echter langer wachten dan enige minuten en nog niemand was verschenen na een kwartier, hetgeen zijn ongeduld ten top bracht.

Hij verliet zijn schuilplaats, ging vastberaden de gang in en klopte op de laatste deur links, met het besluit zich uit te geven voor een journalist, die iets naders aangaande Ida Perschina wilde weten.

Daarbinnen bleef echter alles doodstil.

Raffles klopte nogmaals, thans iets luider.

Toen hij weer geen gehoor kreeg, draaide hij de kruk van de gangdeur om, die echter op slot bleek te zijn.

Dat was echter wel het minste van alle bezwaren voor een man als de Gentleman-Inbreker.

Met behulp van een kleine looper had hij in een oogwenk het weinig ingewikkelde slot geopend en was binnengetrepen.

Hij stak de kleine kamer waarin hij zich nu bevond, dwars over en opende heel voorzichtig een tweede deur.

Een glimlach, half van spijt, half van bewondering plooide zijn lippen.

Hij begreep nu, waarom het de Indiër mogelijk was geweest de kamer van Ida Perschina te verlaten, zonder de portiersloge te moeten passeren.

De deur kwam uit op een smalle gang en een smalle wenteltrap leidde naar een tweede uitgang, die in de Rue Jacques Dalud uitkwam.

Hij deed de deur dicht en keek aandachtig het vertrek rond.

Hij wierp een blik op verschillende porseleinen potjes en in de waskom, die inderhaast was leeggegoten en de glimlach om zijn lippen werd duidelijker en breder...

HOOFDSTUK V

DE BEROVING VAN KAMEOLOGOS

Het was omstreeks half tien in de ochtend toen Alexander Kameologos ontwaakte in zijn groot bad, dat in het midden stond van een waarlijk vorstelijk gemeubelde slaapkamer.

Hij kwam niet zonder moeite overeind wreef zich de ogen uit en gaapte een paar keer.

Toen bracht hij zijn hand naar zijn voorhoofd, waar hij een zwakke druk meende te voelen als begin van hoofdpijn.

Hij wentelde zich half om, keek even verbaasd en met een half ongelovige blik naar het koperen reisklokje, dat op het nachtkastje naast zijn bed stond, vervolgens naar het zilveren blad, waarop zijn ontbijt stond, bestaande uit een kop chocolade en twee kleine broodjes, dat op een stoel bij zijn bed was geschoven.

Hij knipperde wat kippig met de ogen, tastte naar zijn bril, zette deze op zijn neus en gaf een harde ruk aan het koord van de bel boven zijn hoofd. Een ogenblik later trad zijn kamerbediende, Emile, binnen.

Kameologos keek hem kwaad aan en vroeg:

— Wat heeft dat te betekenen?

— Wat mijnheer? vroeg de bediende verbouwereerd.

— Wat? Natuurlijk dat ik veel te laat gewekt ben, ezel. Je zou me toch om acht uur gewekt hebben, omdat ik met mijn vriend Perigard zou deelnemen aan een snippenjacht.

Er vertoonde zich een glimlachje op het gelaat van de bediende, toen hij opgelucht antwoordde:

— Dat heeft mijnheer mij ook gevraagd, maar die jacht is toch pas morgen.

— Niet morgen, vandaag, domkop. Op woensdag de vijfde september. Daar ligt de uitnodigingskaart.

— Wel, mijnheer, het is vandaag toch pas dinsdag, zei Emile, met het

glimlachje nog om zijn lippen.

Kameologos wierp het dek van zich af, stak zijn voeten in een paar pantoffels, liep de grote slaapkamer dwars over, zonder een woord te spreken, opende een deur en keek op de kalender, die aan de wand hing van zijn particuliere werkkamer.

Hij kwam langzaam lopend terug en zich met de hand over het hoofd strijkend, mompelde hij:

— Dat is merkwaardig. Dat is mij nog nooit overkomen. Dat ik mij zo in een datum kan vergissen. Ik zou gezworen hebben dat het vandaag woensdag was. Nu, het doet er ook niet toe. Maak dadelijk mijn bad klaar, Emile.

De kamerbediende ging zwijgend het kabinet de toilet binnen en een ogenblik later plaste het water uit de twee grote nikkelen kranen in de porseleinen badkuip.

Emile kwam terug, om te wachten tot het water de goede temperatuur zou hebben, en zei op de drempel van de badkamer:

— Excuseer, mijnheer, ik moet u even zeggen, dat gisternamiddag om vier uur monsieur Chaudois er geweest is. Hij was een beetje uit zijn humeur. Hij zei dat hij stellig op u gerekend had, want dat hij drie dagen tevoren, een afspraak met u had gemaakt.

Kameologos was bezig zijn badjas aan te doen, maar hield met deze bezigheid op, om de bediende met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan te kijken.

Toen zei hij langzaam, weer met dezelfde vage beweging naar zijn hoofd:

— Wat vertel je me daar voor onzin? Een afspraak met Chaudois?

— Ja, mijnheer. Hij zei dat gij zelfs het in uw register genoteerd hadt, waar hij bij was en dat het om een heel gewichtige zaak ging, zilvermijnen of zo iets in Mexico, geloof ik.

— Verduiveld, dat is waar ook, barstte Kameologos uit. Jazeker, dat was ook

drommel, wat is er dan met mij? Wacht even, nu weet ik het weer dat we samen gesproken hebben, op straat, vier dagen geleden...

— Pardon, mijnheer, drie dagen, zei Emile met zijn beleefde glimlach op zijn wit, breed gezicht.

— Dat is waar; het is niet woensdag maar dinsdag, zei de Griek. Maar ik kan me toch bijna niet voorstellen...

Hij voltooide de zin niet, maar schuifde haastig op zijn muilen door de kamer, tot hij een kleine tafel bereikt had, waarop hij gewend was, 's avonds, voor hij ging slapen, de voorwerpen neer te leggen, die hij in zijn zakken droeg: zijn portefeuille, zijn sigarenkoker, sleutelbos, zakdoek en andere kleinigheden.

Hij greep haastig naar een kleine in leer gebonden agenda, bladerde er even in en las toen halfluid:

— Dinsdag vier september om vier uur, in mijn huis conferentie met Chaudois. Onderwerp Mexicaanse zilvermijnen. Zeer belangrijk.

Hij wierp de agenda nijdig weer op het tafeltje, stampvoette, en riep uit:

— Hoogst belangrijk. En dat vergeet ik. Waar zijn mijn hersens geweest? Wat deed ik dan buitenshuis als ik hier een gewichtige afspraak had?

Kameologos wond zich op en voelde dat er kleine zweetdruppels op zijn slapen parelden.

Hij had plotseling het gevoel, alsof er een hiaat in zijn denkvermogen was, alsof er een afgrond in zijn bestaan van de laatste dagen gaapte.

Hij liep met grote passen op Emile toe, greep hem met bevende vingers bij een lapel van zijn jas, en vroeg:

— Hoe laat ben ik gisternamiddag de deur uitgegaan?

— Omstreeks half vier, mijnheer, antwoordde Emile, verbaasd.

— Te voet of per auto?

— Per auto, mijnheer.

— Henri heeft mij dus gereden?

— Ja, mijnheer.

— Dan moet ik hem dadelijk spreken. Dat is waarachtig om er krankzinnig van te worden. Ik weet er volstrekt niets meer van. Je moet dadelijk

de dokter laten komen. Grote goden... Ik schijn dingen te doen, waarvan ik zelf niets meer weet. Wanneer ben ik toen thuisgekomen, Emile?

— Om half zeven ongeveer, mijnheer.

— Per auto?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer; ik kwam juist van een boodschap terug, toen ik u in de vestibule uw overjas aan de maitre d'hotel zag geven.

— Daar houdt alles mee op, mompelde de Griek voor zich heen.

Op luide toon vervolgde hij:

— Wat heb ik daarna gedaan?

— Gij hebt met mevrouw gedineerd, die wel wat verwonderd was, om u de waarheid te zeggen, mijnheer, omdat gij gezegd hadt, dat gij gisteren buitenshuis zoudt dineren. Toen zijt gij in de rookkamer gegaan, en om tien uur zijt ge met hoofdpijn naar bed gegaan, tenminste dat vertelde Jean me.

Kameologos uitte een vloek en wilde juist het bevel om de chauffeur te laten komen herhalen, toen in zijn werkkamer de telefoon overging.

— Ga eens zien wat dat is, beval de kamerbediende.

Emile ging het vertrek binnen, nam de telefoon van de haak, luisterde even, sprak een paar woorden, legde de hoorn op de tafel, en kwam terug met de woorden:

— Men wil dat gij zelf even aan de telefoon komt, mijnheer.

— Wie zijn men? vroeg Kameologos ongeduldig.

— De kassier van de Banque d'Anvers.

— Wat wil die man van me?

— Dat weet ik niet, mijnheer, hij zei dat mij dat niets aanging, en dat hij u zelf wilde spreken.

Zonder een woord te zeggen, duwde de Griek Emile terzijde, ging zijn werkkamer binnen, nam de hoorn op, en zei met een enigszins schorre stem:

— Hier spreekt Alexander Kameologos. Wat wenst gij?

— Ik ben de kassier van de Banque d'Anvers, mijnheer. Er staat aan het loket een wisselloper met een cheque ten bedrage van vijftienduizend francs

op uw naam.

— Hoe is de naam van de trekker?

— Charron en Dufey, de juweliers van de Rue de la Paix.

— Welnu? Wat zou dat? Waarom belt ge mij op? Dat is volkomen in orde. Ik heb daar een maand geleden voor vijftienduizend francs kleinigheden gekocht.

— Dat is de kwestie niet, mijnheer, en ik zou u daarover zeker niet lastig gevallen hebben.

— Welnu, betaal dan de cheque uit, en laat mij met rust.

— Pardon, mijnheer, wij wilden u slechts even laten weten, hoe het thans met uw deposito staat, dat was alles. Wij weten hoe onaangenaam het is, als onze cliënten plotseling voor het feit komen te staan, dat dit is uitgeput.

Kameologos moest even zijn lippen bevochtigen, voor hij met een schorre stem kon zeggen:

— Is dat een grapje? Er moet nog minstens honderd twintigduizend francs van mij op uw bank staan.

Er klonk aan de andere kant een uitroep van verbazing en ongeloof en toen weer de stem van de kassier, die zei:

— Nu moet ik toch van mijn kant mij de opmerking veroorloven, mijnheer, dat gij blijkbaar een grapje maakt. Gij hebt..... wacht, ik zal even mijn register opslaan..... zo, nu kan ik het nagaan... gij hebt omstreeks vier maanden geleden, toen gij enige dagen in Parijs vertoefde, een bedrag van honderdvijftig duizend francs bij onze bank in deposito gegeven, en daarvoor, zoals van zelf spreekt, een chequeboekje ontvangen. Ongeveer een week geleden, toen gij weer in Parijs terug waart, hebt gij twaalfduizend vijfhonderd francs opgenomen, en daarna zijn ons nog enkele cheques gepresenteerd voor kleine bedragen tot een gezamenlijke som van... een ogenblikje alstublieft... even optellen... van twintigduizend francs. Uw saldo bedroeg drie dagen geleden dus honderd zeventienduizend vijfhonderd francs. Gisteren hebt gij persoonlijk honderdduizend francs opgenomen, en als ik nu deze cheque moet betalen, dan...

Een waar gebrul belette hem om verder te gaan.

Kameologos stond met uitpuilende ogen, wijdbeens in zijn pyjama, zijn dikke, trillende linkerhand op de tafel geleund, en bleker dan een doek, toen hij uitriep:

— Gisteren honderdduizend francs? Dat bestaat niet. Ik heb gisteren geen voet in uw bank gezet.

— Excuseer, mijnheer Kameologos, gij zijt een goede cliënt van ons, en goede cliënten verliest men tegenwoordig niet graag, maar gij dwingt mij thans om te zeggen, dat gij de grap wel wat te ver drijft. Ik heb hier naast mij uw cheque liggen, door u zelf ondertekend, in bijzijn van twee klerken, en van mijzelf. Ik heb u persoonlijk, zoals gij verlangde, het bedrag in biljetten van duizend en vijfhonderd francs uitbetaald. Gij deedt ze in een grote enveloppe, die gij daarna sloot, en in de binnenzak van uw jas hebt gestoken. Er zijn wel drie of vier getuigen om dit te bevestigen. Moet ik nu de cheque betalen of niet?

— U moet... u kunt... naar de duivel lopen, klonk het schor en over de bevende lippen van de Griek.

Hij liet de hoorn uit zijn hand glijden en plofte neer in zijn bureaustoel.

De tussendeur was open blijven staan, en al had Emile niet kunnen verstaan wat de kassier van de Banque d'Anvers zei, zo begreep hij toch maar al te goed, dat er iets zeer ernstigs moest hebben plaats gegrepen.

Het grasgroene gelaat, de uitpuilende ogen en de gehele houding van zijn meester spraken een taal, die niet kon worden misverstaan.

Hij kuchte eens, teneinde Kameologos op zijn aanwezigheid opmerkzaam te maken, kwam toen een paar stappen naderbij, en vroeg op zachte toon:

— Mijnheer wil ik soms..... verlangt gij dat ik.....

— Ik verlang dat jij maakt dat jij wegkomt, viel Kameologos woedend uit.

Hij nam opnieuw de hoorn van de haak en belde het hoofdbureau van politie op.

Het ogenblik van stilte, terwijl de verbinding tot stand werd gebracht, werd door Kameologos aangevuld met ongeduldig voetgetrappel.

Toen klonk weer zijn rauwe stem:

— Hoofdbureau? Eindelijk. Gij spreekt met Alexander Kameologos; mijn naam is u zeker wel bekend. Ik moet het slachtoffer zijn geworden van een schandelijke oplichter, het gaat om een bedrag van honderdduizend francs. Gelieve onmiddellijk een paar rechercheurs te zenden, verlies geen ogenblik.

Uitgeput liet hij zich weer in zijn zetel vallen en legde de hoorn op de haak.

Plotseling riep hij:

— Emile. Waar blijft nu de chauffeur? Heb ik hier met een troep stommelingen te doen? Laat Henri direct hier komen.

Emile, die reeds op de drempel van de deur stond, haalde even de schouders op en verliet zonder een woord te zeggen het vertrek.

Er verliepen omstreeks vijf minuten en het pijnigde vruchteloos zijn hersens met de vraag, wat hem toch wel genoopt kon hebben, zonder enige reden honderdduizend francs op te nemen bij een van de vier of vijf banken te Parijs waar een groot gedeelte van zijn vermogen berustte.

Hij begreep ook niet waarvoor hij dat geld kon hebben gebruikt of waaraan hij het had uitgegeven.

Hij herinnerde zich van dat alles absoluut niets.

De dag van gisteren scheen in een ondoordringbaar waas te zijn gehuld.

Nu pas werd het hem ook duidelijk, waarom hij zoëven bij het ontwaken gemeend had dat het woensdag was, terwijl het inderdaad pas dinsdag was.

Natuurlijk moest hier een of ander bedrog in het spel zijn.

Had men hem misschien bedwelmde? Was het mogelijk, dat wellicht de chauffeur Henri deel had in de beroving? Of verkeerde hij in een schemertoestand?

Hij dacht hier nog over na, toen de chauffeur reeds voor hem stond, kalm als steeds, maar thans wel een weinig verwonderd door hetgeen Emile hem zoëven inderhaast had medegedeeld be-

treffende de toestand waarin zijn meester verkeerde.

Kameologos was opgesprongen van de divan, waarop hij zich had laten neervallen, keek de chauffeur strak aan, kwam met over elkaar gekruiste armen vlak voor hem staan en vroeg:

— Vertel mij eens, Henri, heb je gisterenmiddag de auto bestuurd, waarin ik zat?

— Jazeker, mijnheer, antwoordde de chauffeur kalm. Gij hebt de garage opgebeld omstreeks half vier, en mij gezegd dat ik dadelijk met de groene auto moest voorkomen.

— Welk adres gaf ik je op, toen ik instapte?

— De Banque d'Anvers, in de rue Richepin.

De Griek haalde diep adem.

Als de chauffeur inderdaad in het komplot was, zou hij dan de onbeschaamdheid zover durven drijven, openlijk te erkennen waarheen hij zijn meester had moeten brengen?

Reeds het volgende ogenblik bedacht Kameologos, dat ontkennen of weifelen ook niet zou baten, want er waren natuurlijk bankbeambten genoeg, die de grote, groene auto voor het gebouw geparkeerd hadden zien staan, en de concierge van de Bank zou reeds voldoende zijn, om te getuigen dat Kameologos met zijn eigen auto was komen voorrijden.

Hij vervolgde dus kortaf:

— Je hebt me dus naar die bank gereden? Hoe lang ben ik daar ongeveer gebleven?

— Zeker niet langer dan een minuut of tien, vijftien, mijnheer, antwoordde de chauffeur, die thans dezelfde verbazing bij zich voelde opkomen als zoëven Emile. Onwillekeurig wierp hij een blik achter zich naar de deur om zich er van te overtuigen dat hij in geval van nood zich direct buiten het bereik van zijn meester kon brengen, die tekenen van waanzin vertoonde.

— Welk adres gaf ik je op, toen ik weer buiten kwam? vroeg Kameologos verder, zonder zijn ogen van het gelaat van de chauffeur af te wenden.

— Ik moest u naar de hoek van de

Rue des Graviers en de Boulevard Maillot brengen, antwoordde de chauffeur zonder enige aarzeling.

Kameologos staarde de man met open mond aan en stamelde:

— Naar de hoek van... maar... maar wat had ik daar in 's hemelsnaam te maken?

— Dat heb ik mijzelf niet afgevraagd, mijnheer, antwoordde Henri kalm. Ik heb uw bevel voldaan meer niet... Het waren mijn zaken niet en ik weet het niet.

— De Boulevard Maillot is immers buiten Parijs?

— Ja mijnheer, het is in de voorstad Madrid.

De Griek greep zich met beide handen naar het hoofd, liep als een ijsbeer een paar malen de kamer op en neer, tot hij weer voor de chauffeur bleef staan en vroeg:

— Wat gebeurde er toen wij daar waren?

— Toen zijt gij uitgestapt, mijnheer, en hebt mij weggezonden.

— Weggezonden? Waarheen?

— Naar huis, mijnheer.

— En heb je dat toen gedaan, domoor?

— Wat had ik anders moeten doen, mijnheer? vroeg de chauffeur rustig, maar reeds een stap dichterbij de deur.

— Wat je dan hadt moeten doen?—Ik, ik weet het niet, kermde de Griek, terwijl hij zijn zwaaiende ijsbeergang door

de kamer hervatte.

Als de zaak minder ernstig was geweest, zou Henri zeker hebben moeten lachen om deze dwaze vertoning van zijn dikke meester in zijn pyjama, die daar als een zeezieke passagier over het dek van een schip op een wildbewogen zee heen en weer liep en woeste gebaren makend.

Eindelijk bleef hij plotseling weer staan en vroeg:

— Wat heb je gedaan toen je thuis kwam?

— Ik ben de auto naar de garage gaan brengen en schoonmaken, mijnheer.

— Weet je wanneer ik thuis ben gekomen?

— Dat heb ik van Jean gehoord, mijnheer. Ik zelf heb het niet gezien.

— Heb je je helemaal niet afgevraagd wat ik daarginds op die afgelegen plek ging doen?

— Het ging mij niets aan, mijnheer, antwoordde Henri kortaf. U kunt doen en laten wat u wilt en ik heb slechts te gehoorzamen.

Kameologos bleef een ogenblik naar het tapijt staren en zei toen moedeloos:

— Het is goed. Je kunt wel gaan.

Henri verwijderde zich en de Griek plofte weer op de divan neer en bleef daar als versteend zitten, totdat zijn vrouw, geheel gekleed, tegelijk met enige politiebeamten binnentrad.

HOOFDSTUK VI

VRAGEN VAN DE POLITIE

Het duurde enige tijd, voor de kalmte in zoverre hersteld was, dat commissaris Dubois zich verstaanbaar kon maken en een aanvang kon nemen met het stellen van zijn vragen.

Hij begon met Kameologos scherp aan te kijken en zei toen:

— Er is mij medegedeeld, dat gij u volstrekt niets herinnert van wat er gisteren is voorgevallen.

— Dat is zo, tenminste na een uur of

twee, dunkt mij. Ik herinner mij zeer goed, dat ik met een paar vrienden in het café de la Paix geluncht heb, maar van dat ogenblik af is het, alsof alles in een nevel is gehuld, tot op het ogenblik, dat ik vanochtend om half tien ontwaakte, in de vaste veronderstelling dat het woensdag was.

— Waren de vrienden van u, met wie gij geluncht hebt, absoluut te vertrouwen?

— Zij waren zeer goede vrienden van me.

— Wisten zij, dat gij van plan waart, naar de Bank te gaan?

— Hoe konden zij dat weten, terwijl ik het zelf niet eens wist? riep Kameologos uit. Als ik u toch zeg, dat ik het mij zelfs nu nog niet kan voorstellen.

— Hm... bromde commissaris Dubois, terwijl hij zijn zwarte knevel opstreek. Dat kan een ingewikkelde geschiedenis worden, mijnheer.

Hij wendde zich tot de vrouw van de Griek, die er wat bleek bijzat en zei op hoffelijke toon:

— Mevrouw zal natuurlijk wel op de hoogte zijn geweest van de plannen van haar man?

— Ik wist er niets van. Ik weet trouwens nooit iets van de plannen van mijn echtgenoot, antwoordde mevrouw Kameologos bedaard en op de toon van iemand, die dit een volkomen normale toestand vindt.

— Wij zullen moeten beginnen, met ons te overtuigen, of de zaken daar aan de Banque d'Anvers inderdaad zo staan als de kassier van die bank u heeft meegedeeld. Als ik het wel heb onthouden, hadt gij er honderdvijftigduizend francs in deposito geplaatst? zei Dubois.

— Zo is het, en ik had nog geen half uur geleden durven zweren, dat ik er niet meer dan tweeëndertigduizend vijfhonderd francs van had opgenomen, antwoordde Kameologos op besliste toon.

— Wij zullen dat eens verifiëren, mijnheer, zei Dubois. U permitteert zeker wel, dat ik even opbel? Ik zal de directeur zelf te spreken vragen; ik ken hem toevallig goed.

Zonder antwoord af te wachten, begaf hij zich naar het telefoontoestel en een ogenblik daarna was hij in gesprek met de directeur van de Banque d'Anvers.

Na ongeveer vijf minuten legde hij de hoorn op de haak en zei, terwijl hij zich langs de kin streek:

— Het staat vast, mijnheer, dat gij gisternamiddag omstreeks vier uur honderdduizend francs van uw conto hebt genomen en dat daarom de kassier meende verplicht te zijn u te waarschu-

wen, dat er slechts weinig van uw saldo zou overblijven, als hij ook nog een cheque van vijftienduizend francs diende uit te betalen, ten name van de heren...

— Dat doet er niet toe, viel Kameologos de commissaris snel in de rede, met een schichtige blik op zijn vrouw, die van het hele geval niet veel scheen te begrijpen.

— Gij zijt er dus geweest en met honderdduizend francs aan bankbiljetten in uw zak vertrokken. Mag ik vragen of gij u al eens er van overtuigd hebt, dat die enveloppe met honderdduizend francs zich niet meer in uw binnenzak bevindt?

Kameologos gaf zich met de platte hand een slag tegen het voorhoofd, en riep:

— Daar heb ik notabene nog geen ogenblik aan gedacht. Maar zij zullen er niet meer zijn, daar kunt u op rekenen. Ik moet ze onderweg zijn kwijt geraakt.

Hij ging naar de slaapkamer, opende daar een kast en betastte de kleren, welke hij de vorige dag, naar hij zich zeer goed herinnerde, omstreeks half drie had aangetrokken, kort voor de lunch met zijn vrienden, ter verwisseling met zijn ochtendcolbert.

Er bevond zich volstrekt niets in de zakken...

Misschien had Kameologos toch nog wel een flauwe hoop gekoesterd, want zijn gelaat vertoonde teleurstelling, toen hij zijn werkkamer weer binnenkwam en tot niemand in het bijzonder zei:

— De enveloppe met het geld is verdwenen, zoals ik wel dacht.

— Hebt gij zelf die kleren in uw kast gehangen? vroeg Dubois, die hem met de blik door de open deur had kunnen volgen.

— Dat doe ik nooit zelf, dat doet Emile, mijn kamerbediende.

— Is die man al lang in uw dienst?

— Nog geen volle week. Hij kwam bij mij op dezelfde dag, dat ik in dit huis kwam wonen.

— Goede getuigschriften?

— Voortreffelijk.

— Hij borstelt zeker ook uw kleren af?

— Neen, dat doet de huisknecht. Emile brengt ze alleen naar hem toe. Ik heb hemzelf nog nooit een kleeborstel zien aanraken. Dat is zijn werk niet, zegt hij.

— Nu, dat kan goed worden, mompelde Dubois voor zich heen. Twee mensen hebben die kleren in handen gehad, en gij kunt niet eens zeggen, dat de enveloppe nog in uw zak zat, toen gij weer thuis waart gekomen.

De commissaris dacht even na, en wendde zich toen tot Madame Kameologos met de vraag:

— Hebt gij gisternamiddag of -avond iets biezonders aan uw man opgemerkt mevrouw?

— Neen, mijnheer de commissaris, behalve dat ik mij verbeeldde dat hij een weinig suf was, maar dat is niet zo buitengewoon, dat gebeurt wel eens dikwijler.

— Heb ik goed begrepen dat uw man reeds om tien uur naar bed is gegaan?

— Best mogelijk, antwoordde mevrouw Kameologos schouderophalend. Niet speciaal op gelet.

— Sprak hij wartaal of onzin naar uw oordeel?

— Slechts eenmaal, toen hij het had over twee van mijn nieuwe hoeden, en zei dat ze veel te duur waren, maar voor het overige leek hij mij volkomen normaal, alleen een beetje, hoe zal ik het noemen, elders met zijn gedachten.

De commissaris schudde het hoofd en hernam:

— Dat wordt een lastige, een drommels lastige geschiedenis, mijnheer. Wij hebben maar heel weinig houvast, en ik zou al dadelijk drie verdachten kunnen opnoemen: de chauffeur, de kamerbediende en de huisknecht, maar dan moeten die ook aandeel hebben gehad in de voorbereiding van het komplot. Het staat vast dat gij dingen hebt gedaan, die gij uzelf in het geheel niet meer kunt herinneren; men zou dus tot de gevolgtrekking komen, dat gij in zekere zin onder dwang hebt gehandeld. Het is dus mogelijk dat gij in een soort hypnotische toestand hebt ver-

keerd. Denk eens goed na, en tracht u te herinneren, of gij die dag in aanraking zijt geweest met iemand van wie gij weet of voelt, dat hij een krachtige invloed op u kan uitoefenen.

Kameologos scheen even na te denken, en eensklaps werd zijn gelaat vuurrood, terwijl hij uitbarstte:

— Soendra Singh, de Indiër. Het was niet dezelfde dag, maar de dag tevoren. Ik ben op zijn seance geweest in de Salle Wagram, en hij wist mij in minder dan geen tijd in slaap te brengen. Eergisteren is hij hier in ons huis geweest en ofschoon hij toen volstrekt niet getracht heeft mij in slaap te brengen, meen ik mij nu toch vaag te herinneren dat ik in zijn gezelschap een drukkend gevoel boven op het hoofd had, en dat hij mij enige tijd zo strak heeft aangekeken, dat ik mijn ogen onmogelijk van de zijne kon afwenden.

— Soendra Singh, de telepaat, de psychopaat, de hypnotiseur? riep de commissaris op levendige toon uit. Kent gij die man?

— Dat is te zeggen, ik had van hem gelezen in de kranten, en daar ik sedert jaren veel last had met mijn spijsvertering, een kwaal waarvoor de genezheren geen baat schijnen te weten, zo besloot ik, ten einde raad, een zijner seances te bezoeken, in de hoop dat hij mij zou kunnen genezen. Hij heeft mij bij die gelegenheid, het is slechts drie of vier dagen geleden, bijna onmiddellijk in slaap gemaakt, en toen ik weer wakker werd, meende ik werkelijk, dat de pijn, welke die avond toevallig nogal erg was, een weinig was verminderd. Op zachte toon bood de Indiër mij toen aan, mij eens te komen bezoeken, ten einde mij geheel en al te genezen. Ik stemde natuurlijk gretig toe, en ik gaf hem mijn kaartje. Eergisteren kwam hij...

— Hoe lang is hij ongeveer gebleven?

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen, antwoordde de Griek schouderophalend. Ook dat kan ik mij niet herinneren. Maar heel lang is het zeker niet geweest.

Commissaris Dubois had aandachtig toegelusterd, en zei nu hoofdschuddend:

— Ik kan nog niets met zekerheid

zeggen, maar in ieder geval moet die Soendra Singh aan een streng verhoor worden onderworpen. Misschien is hij wel de man geweest, die u de honderdduizend francs heeft ontfutseld, ofschoon ik het dan een vreemde manier vind, die niet eens volkomen oorspronkelijk is, om zich van andermans geld meester te maken. Ik herhaal mijn vraag: Hádít gij die man wel eens gesproken?

— Ik had hem nooit van tevoren gezien.

Dubois wendde zich tot een van zijn assistenten en wisselde op fluisterende toon enige woorden met hem.

Deze verwiiderde zich en toen de deur achter hem dicht was, hernam Dubois:

— Ik heb mijn inspecteur uitgezonden, om met enige andere beambten naar het hotel van Soendra Singh te gaan, en hem voor mij te brengen op het bureau, want ik kan hier thans niets meer doen. Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar gij zult er verstandig aan doen uw verwachtingen omtrent het terugkrijgen van uw geld niet al te hoog te stellen. Het enige waarop wij kunnen hopen is, dat iemand u gisteren tussen vier uur en half zeven in gezelschap van de Indiër heeft gezien. Dat zou natuurlijk voor hem zeer bezwarend zijn, want dan kunnen wij wel aannemen dat hij u de dag tevoren had gesuggereerd, de volgende dag op een bepaald uur honderdduizend francs van de Bank te gaan halen, en hem dan op een afgesproken plaats het geld ter hand te stellen.

— Zou zo iets dan mogelijk zijn? riep de Griek op wanhopige toon.

— O, jawel; dergelijke dingen zijn al verscheidene malen voorgekomen, antwoordde Dubois bedaard. Om deze kunstgrepen ten uitvoer te brengen is echter een grote mate van hypnotische kracht, brutaliteit en zelfbewustzijn nodig.

— En kan dat gebeuren, zonder dat men er zelf iets van weet, en er zich iets van herinnert?

— Dat is juist de onvoorwaardelijke voorwaarde van zo iets, zei Dubois. Als men het zich naderhand herinnerde, was de dader natuurlijk aldra achter slot en grendel. Ik ben nu verplicht u te verlaten, mijnheer, want ik moet mij naar mijn bureau begeven om daar Soendra Singh een verhoor af te nemen.

— Zult ge mij dadelijk op de hoogte brengen van het resultaat van uw onderzoek?

— Dat spreekt vanzelf.

— Zal er een huiszoeking in zijn kamer van het hotel worden gedaan?

— Mijnheer Kameologos, ik kan u slechts zeggen, dat er niets onbeproofd zal worden gelaten om de schuldige op het spoor te komen; meer kan ik u niet beloven, antwoordde Dubois.

Hij maakte een hoffelijke buiging voor de Monsieur en Madame Kameologos, gaf de agent, die nog steeds bij de deur stond, een wenk, en beiden verlieten het vertrek.

Een half uur daarna was Dubois echter verplicht, de bestolen Griek telefonisch mede te delen, dat het verhoor van de Indiër niet het minste resultaat had opgeleverd, en dat men wel verplicht was geweest hem althans voorlopig op vrije voeten te stellen. Hij had van minuut tot minuut onaanvechtbaar zijn alibi kunnen bewijzen, van twee uur in de namiddag tot laat in de avond.

Hij had bijna de gehele namiddag op zijn hotelkamer doorgebracht, zoals een half dozijn kelners konden getuigen; hij had vroeg gedineerd in de eetzaal van het hotel, en om half acht had hij zich met een door de portier bestelde taxi naar het lokaal laten rijden, waar hij diezelfde avond een seance zou geven.

De zaak stond er dus voor Alexander Kameologos niet erg gunstig voor...

HOOFDSTUK VII

WAAR IS HET GESTOLEN GELD ?

Wie de Franse, en meer in het bijzonder de Parijse pers goed kent, zal er zich geen ogenblik over verwonderen, dat reeds de volgende ochtend alle boulevardbladen een kolom of meer wijdden aan het geheimzinnige geval van beroving, waarvan Kameologos het slachtoffer was geworden.

Enkele bladen hadden ook portretten afgedrukt en van die verduidelijkende schetstekeningen, waarvan de Parijse bladen destijds het geheim schijnen te hebben gehad.

De *Matin* kwam met foto's van het huis van de beroofde Griek in de Rue de la Boétie, van Soendra Singh, maar het *Journal* had ditmaal zijn concurrent de loef kunnen afsteken door de foto te reproduceren van de cheques ten bedrage van honderdduizend francs, welke Kameologos persoonlijk bij de Banque d'Anvers ter betaling had aangeboden.

Dan waren er schetstekeningen van de weg, die Henri met zijn auto had gevolgd, tot aan de hoek van de Rue Jacques Dalud en de boulevard Maillot, en bij dat eindpunt stond dan een groot vraagteken.

En een reusachtig vraagteken scheen de gehele zaak voorlopig te moeten blijven.

't Kon als een uitgemaakte zaak worden beschouwd, dat Kameologos had gehandeld in een toestand van hypnose.

Dat was ook de mening van de geneesheer, die hem in de laatste jaren had behandeld.

Men had de bestolen Griek dus gehypnotiseerd, hem gesuggereerd op een bepaald tijdstip deze of gene handeling te verrichten, en dat wel zonder dat de gehypnotiseerde er zich zelf van bewust was.

De vraag bleef nu slechts, wie degene was geweest, die als hypnotiseur was opgetreden.

Het moet erkend worden, dat de algemene opinie sterk overhelde tot de

mening, dat Soendra Singh hier de hand wel in het spel zou hebben gehad.

Zijn hypnotische macht was groot, hij was korte tijd in het huis van Kameologos geweest en hij had iets geheimzinnigs over zich.

Maar de bewijzen?

Het stond als een paal boven water, dat de Indiër het geld niet had weggenomen, hetwelk de Griek bij zijn Bank was gaan halen.

De chauffeur dan?

De kamerdienaar Emile, de huis-knecht, de maitre d'hotel Jean, misschien?

Men vroeg, men praatte, men fluisterde en intussen liep het storm bij de seances van de Indiër, want deze was in alle kalmte des gemoeds doorgegaan met zijn heilbrengende taak, en als hij er soms op uit was om geld te verdienen, dan had hij alle reden om in zijn handen te wrijven over deze samenloop van omstandigheden; hij had zelfs reeds moeten omzien naar een grotere zaal dan de Salle Wagram was.

Een hypnotiseur, een Indiër, een wonderdokter en daarenboven misschien nog de dief van honderdduizend francs; het kon niemand verbazen, dat deze combinatie moest trekken.

Er was een man, die wellicht meer dan iemand anders, ja bijna evenveel als Kameologos zelf, belang stelde in de zaak en die man was John Raffles.

Hij las alle ochtendbladen, die hij in handen kon krijgen over de zaak en toen hij alles zorgvuldig geschift had, de onbetekenende bijzonderheden uit hoofdzaken had vastgehouden, toen legde hij het laatste blad neer en zei glimlachend tot Brand, die in de grote tuin van het Luxembourg op een bank naast hem was gezeten:

— Een heel belangwekkend geval, Charles. Wat denk jij er van?

— Wel, het zou mij volstrekt niet verwonderen als die Indiër de dader

was, antwoordde Brand.

— O, hij heeft het vast gedaan, zei Raffles bedaard, daaromtrent bestaat bij mij geen schijn van twijfel. De man is mij voor geweest en dat stemt mij nu niet bepaald vriendelijk jegens hem. Het is misschien een sport van hem, maar ik heb mij altijd heel wat meer moeten inspannen dan deze Indiër, die bovendien gebruik maakt van vrouwelijke hulp.

— Ben je daar zo zeker van?

— Wis en waarachtig. Mijn bezoek in het hoekhuis aan de Rue Jacques Dalud heeft mij dat duidelijk gemaakt. Ik heb daar nog meer dingen ontdekt, maar daarover kan ik mij niet uitlaten, alvorens ik zekerheid heb.

— Maar je hebt dat meisje helemaal niet gezien.

— Toch wel; al is het dan niet in levende lijve. Ik heb je gezegd, dat haar toneelnaam Ida Perschina is. Zij treedt op in de Folies Bergère en haar naam staat op het programma vermeld. Ik kon dus iedere avond mij gaan overtuigen, hoe zij er uitziet.

— Maar als je vermoedens op waarheid berusten, Edward, dan moet je dadelijk de politie inlichten, of, als je dat niet verkieselijk acht, een brief schrijven over hetgeen je ontdekt hebt, zei Brand opgewonden. Die vent mag toch niet in het bezit van die honderdduizend francs blijven.

— Dat zal hij ook niet, Charles, maak je daaromtrent vooral niet bezorgd, zei Raffles rustig, maar waarom zou ik de politie belasten met iets, wat ik zelf best kan doen? Overigens, zou men hoogstens de man opnieuw kunnen arresteren, maar ik vrees dat het geld niet zou worden gevonden. Je kunt gerust van mij aannemen, dat die Indiër een sluw personage is en dat hij die honderdduizend gestolen francs niet onder zijn hoofdkussen in zijn hotel zal bewaren. Die zijn waarschijnlijk allang veilig en wel opgeborgen. Het zal mijn werk zijn, ze weer voor de dag te brengen.

Mijn onderzoek heeft mij op de hoogte gebracht, dat het zeker lang niet gemakkelijk zou zijn geweest, al was het

ook maar een klein deel, in mijn bezit te krijgen van het geld, dat Kameologos bijeen heeft weten te schrapen op een manier, welke het mij voor het ogenblik niet lust, aan een nadere kritiek te onderwerpen. Die Indiër maakt het mij thans wellicht heel wat gemakkelijker en hij zelf gebruikte al een heel veilige methode, die echter mijn sympathie niet kan wegdragen. Als hij zichzelf nog aan gevaar had blootgesteld, dan had ik er misschien anders over gedacht, maar dat hij een vrouw dwingt het grootste risico op zich te nemen, dat kan ik hem niet vergeven. Aan de andere kant verwonder ik mij over de onbeschaamdheid waarmee hij hier te Parijs blijft optreden, alsof er geen wolkje aan de lucht is.

— Dat bewijst misschien, Edward, dat hij per slot van rekening toch nog geheel en al onschuldig aan het geval is.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Er pleit te veel tegen hem. Zijn hypnotische macht, de toestand waarin ik Kameologos heb gezien, juist even nadat de Indiër hem verlaten had, het brokstuk van een gesprek, hetwelk ik heb kunnen afluisteren in het huis, waar dat meisje woont, tot zelfs de zorgvuldige manier waarop hij zijn alibi heeft weten samen te stellen en dat eigenlijk in zijn voordeel moest spreken, dat alles kan het voor mij niet twijfelachtig maken, waar wij de dief van de honderdduizend francs hebben te zoeken.

— Heb je reeds een vast plan? vroeg Brand.

— Neen. Het zal mij natuurlijk niets helpen, als ik naar het hotel ga, waar Soendra Singh verblijft en hem daar op de man af vertel wat ik van hem denk. Het geld is daar toch niet en ik zou hem maar op zijn qui vive doen zijn. Neen, het is waarschijnlijk beter als ik naar het huis met de twee ingangen ga en hem daar bij verrassing overval.

— Denk je dat het geld daar is?

Raffles aarzelde even, alvorens te antwoorden:

— Eigenlijk gezegd is ook dat niet erg waarschijnlijk. Het zou wel wat al te gevaarlijk zijn. Als ik mij een ogen-

blik in zijn toestand verplaats, dan zou ik mij zeker haasten dat grote bedrag op een veilige plek te verbergen. Ik zou dan rustig, om vooral geen argwaan te wekken, mijn contract hier afwerken, ik zou het geld uit de schuilplaats te voorschijn halen en ik zou er spoorloos mee verdwijnen.

— Spoorloos? herhaalde Brand verbaasd. Mij dunkt dat het niet zo moeilijk moet vallen, hier in Europa een Indiër op het spoor te komen. Zijn huidskleur en zijn kleding verraden hem toch aanstonds.

Er speelde een glimlachje om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Dat doen zij ook, tenminste wanneer zij echt zijn.

Brand keek Raffles een ogenblik verwonderd aan en zei toen:

— Wat wil je daarmee zeggen? Is Soendra Singh dan geen echte Indiër?

— Evenmin als jij of ik, amice. De man schminkt zich. Ik had dat kleine geheimpje eigenlijk nog enige tijd voor mij willen houden.

— Maar hoe weet je dat? vroeg nu Brand verbaasd. Je hebt hem niet eens gezien?

— Ik heb hem niet gezien, maar wel zekere toiletartikelen, en het donkerbruin gekleurde waswater in de waskom, die in de kamer van het meisje stond.

— Welke reden kan hij dan wel gehad hebben, zijn vermomming daar tijdelijk af te leggen?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, antwoordde Raffles schouderophalend. Misschien deed hij het eenvoudig omdat 't hem verveelde en hij weer eens in zijn eigen huid wilde rondlopen. Misschien vond hij het ook gevaarlijk, met Ida Perschina door Parijs te wandelen onder zijn uiterlijk van Indiër, want hij was hier al tamelijk goed bekend. Hoe het ook zij, zijn ware voornaam is Jack, want met die naam sprak het meisje hem aan.

Nadat de twee vrienden enige tijd gezweven hadden, hernam Brand:

— Heb je door het sleutelgat kunnen kijken?

— Neen, de sleutel stak in het slot.

— Dus dan bent je er ook niet volkomen zeker van, dat daarbinnen inderdaad de Indiër was.

— Ik herkende zijn stem. Charles, en dat is voldoende. Hij sprak Engels in plaats van gebroken Frans, maar het was hetzelfde enigszins schorre geluid. Bovendien, was het de kamer van het meisje, die mij door de concierge was aangewezen.

— Hoe lang moet hij nog te Parijs optreden?

— Nog een dag of vier, als ik mij niet vergis.

— En zij?

— Haar engagement loopt reeds over drie dagen af, maar hij zal het natuurlijk niet aan haar overlaten, het gestolen bedrag in veiligheid te brengen.

— Heeft hij je niet gezien? Zou hij je niet herkennen?

— Die kans is al heel gering.

— Maar mij heeft hij vlak tegenover zich gehad, op het podium.

— Daarmee moeten wij natuurlijk rekening houden. Als wij samen tegen hem optreden zal je verstandig doen, je te vermommen, want ik herhaal dat die man zeer sluw is en als hij een goed geheugen heeft voor gezichten, dan kon hij wel eens op zijn hoede zijn, als hij je weer in zijn onmiddellijke nabijheid zag. Maar nu hebben wij genoeg gepraat, wij moeten nu in actie komen.

Inderdaad kwam het thans op handelen aan, want nog in de loop van dezelfde namiddag arresteerde de politie de chauffeur Henri en ook de kamerbediende Emile.

Zij werden er van verdacht, de hand te hebben gehad in de beroving van hun meester en hem op de een of andere wijze te hebben bedwelmd, zodat hij willoos alles deed wat men hem zei.

Het lot was wel tegen de beide mannen, want er kwamen, helaas geen getuigen opdagen, die konden bevestigen dat Kameologos inderdaad zijn auto had verlaten op de hoek van de rue Jacques Dalud en de Boulevard Maillot.

Het zag er dus slecht uit voor de twee mannen, ofschoon zij beiden hun onschuld betuigden.

Bovendien, nu de politie eenmaal een

verdenking koesterde tegen de chauffeur Henri, meende men aan te kunnen nemen, dat hij reeds lang voor dit punt bereikt werd, zich had meester gemaakt van de portefeuille met het geld.

Aldus stonden de zaken, maar opeens kwam daarin een keer, die Raffles niet verwacht had en die hem wel noodzaakte, in allerijl de nodige maatregelen tot afweer te nemen.

Des avonds meldden namelijk enige welingelichte bladen, dat de politie in de loop van de dag een met een vrouwehand geschreven briefje had ontvan-

gen, zonder ondertekening, waarin werd medegedeeld dat men op een volkomen vals spoor was en dat de twee arrestanten part noch deel hadden aan de be-roving van Kameologos.

De onbekende schrijfster bezwoer de politie, hen onmiddellijk in vrijheid te stellen en geen onschuldigen te laten boeten voor een misdrijf dat een ander begaan had.

Er waren in Parijs slechts enkele personen die wisten of vermoedden, wie de schrijfster van dat briefje was. Raffles was een van die personen.

HOOFDSTUK VIII

OVERDRACHT VAN GOEDEREN

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen twee vrij armoedig geklede mannen langzaam heen en weer drentelden in een smalle straat, welke evenwijdig liep met de zijgevel van een groot gebouw, waarin Soendra Singh die avond een seance gaf en waarvan de grootste zaal tot de laatste plaats was bezet.

Die twee mannen waren Raffles en Brand, die zich goed vermomd hadden.

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, wat die vent eigenlijk beweegt, dit zonderlinge baantje van wonderdokter waar te nemen, zei Brand.

— Het is dunkt mij, nogal eenvoudig, amice, zei Raffles; op die manier komt hij immers enige uren in aanraking met duizenden personen, onder wie hij zijn slachtoffers kan uitzoeken. Allicht is daaronder wel een vermogend man, die gemakkelijk te hypnotiseren is. En dan, hij moet toch iets om handen hebben. Des te beter kan hij aan het waakzaam oog van de politie ontsnappen. Ten slotte, als het vuur hem wat al te na aan de schenen zou worden gelegd, zou

hij eenvoudig de huid van de Indiër afstropen, die dan misschien voorgoed van het toneel zou verdwijnen en, als de buit eenmaal binnen is, weer eenvoudig Jack worden.

— Waarom wil je hem nu eigenlijk nagaan? Hij zal toch niet durven ver-trekken voor de vastgestelde tijd?

— Ik wil hem in het oog houden, omdat ik voor die vrouw vrees. Er valt niet aan te twifelen dat Grace Latimer, ik ben er achter gekomen dat dit de ware naam van Ida Perschina is, de schrijfster is geweest van het briefje aan de politie. Het schijnt haar als lood op haar ziel te drukken, dat zij-zelf het geweest is, aan wie de Griek het geld ter hand heeft gesteld en dat nu twee onschuldigen daarvoor in de gevangenis zijn opgesloten. Jack vreest natuurlijk dat zij het niet bij die ene waarschuwing zal laten, en ik geloof dat hij een zeer gevaarlijk man is.

— Hij zal haar toch niet... niet vermoorden? vroeg Brand, die onder zijn vermomming, verbleekte.

— Zo ver hoeft hij het niet laten te komen. Hij zal haar hypnotiseren, dan zal zij geheel aan zijn wil onderworpen zijn en moeten doen wat hij haar beveelt. Als zij het hem te lastig maakt, zal hij haar in een toestand van hypnose naar een andere stad brengen, wie weet hoe ver, en haar daar eenvoudig aan haar lot overlaten. Misschien durft zij echter niet verder te gaan dan zij reeds gedaan is, maar in elk geval wil ik hem vanavond volgen; hij zal wel een samenkomst met haar hebben. Natuurlijk weet hij evengoed als ik wie het briefje aan de politie geschreven heeft.

— Wie zou op dit ogenblik het geld hebben?

— O, dat heeft hij natuurlijk in zijn bezit. Er is geen sprake van, dat hij dat bedrag aan haar zou toevertrouwen.

— Als wij hem hier in deze donkere straat eens eenvoudig aanhielden, want misschien draagt hij het wel bij zich.

— Dat acht ik heel onwaarschijnlijk. Zo dom en onvoorzichtig zal die gewaande Indiër niet zijn. Neen, hij heeft dat geld op een veilige plaats verborgen, wees daar maar zeker van en waarschijnlijk in het hoekhuis, waar ik al ben geweest.

— Maar dan loopt hij gevaar, dat zij het daar wegneemt.

— Welneen, daartoe zou zij nooit zijn overgegaan. Wij hebben hier te doen met een zwakke vrouw, die hij geheel in zijn macht heeft, maar die niet langer met hem wil meewerken en die zeker niet het geld zal stelen, dat zij tegen haar zin op zijn bevel van rijke lieden moet afnemen. Hoe zou het ook anders te verklaren zijn, dat zij dit briefje aan de politie heeft geschreven? Overigens is het best mogelijk, dat hij het heeft weggestopt op een plaats, waar zij het onmogelijk kan vinden. Maar daar de deur van de artiesteningang opengaat. Ja, zie je wel, daar komt hij aan. Ga me.

Raffles had Brand bij de arm gegrepen en trok hem haastig met zich mee in een donkere portiek.

Van deze schuilplaats uit konden de twee mannen zien, hoe Soendra Singh

naar buiten kwam, vergezeld door de student, die hem bij zijn seances bijstond.

Die twee fluisterden even en naar het scheen had er een kleine financiële transactie plaats, want er gingen enige bankbiljetten van de bruine in de blanke handen over.

Soendra Singh droeg een lange, donkere jas over zijn wit gewaad en had zijn tulband verwisseld tegen een slappe hoed met brede rand.

Er stond een straatlantaarn dicht bij de artiesteningang en er kon niet aan getwijfeld worden of het was wel degelijk de zogenaamde wonderdokter.

De student verwijderde zich, Soendra Singh keek hem nog even na, ging toen de steeg uit en liep haastig naar een grote garage, aan de overzijde.

Natuurlijk had Raffles hier op gerekend en zich tijdig voorzien van een motorfiets, die minstens even snel was als de auto van de Indiër, een duozit had en het grote voordeel dat men het rijwiel gemakkelijk ergens kon verbergen.

Zij duwden de motorfiets naar de brede hoofdstraat en wachtten daar, tot Soendra Singh weer te voorschijn zou komen.

Een paar minuten later reed een donkerblauwe auto de garage uit, en op hetzelfde ogenblik trapte Raffles het motorrijwiel aan, terwijl Brand met een lenige sprong plaats nam op het tweede zadel.

Het werd al spoedig duidelijk dat Soendra Singh zich naar het huis in de voorstad Madrid begaf, want hij volgde precies dezelfde weg, die Raffles enige dagen tevoren had afgelegd.

Het sloeg juist middernacht toen Raffles, die de blauwe auto in zeer snelle vaart reeds lang voorbij was gereden, zijn motorfiets in een garage zette, die op slechts een paar minuten gaans van het bewuste hoekhuis was gelegen.

Hij kreeg zijn reçu en trok Brand haastig met zich mee, met de woorden:

— Wij moeten trachten binnen te komen voor hij er is.

— Dat zal moeilijk zijn, Edward. De straatdeur is natuurlijk reeds gesloten

en je zult moeten aanbellen om te worden binnengelaten.

— Met de straatdeur wil ik niets te maken hebben. Kom mee, wij hebben hoogstens een minuut of tien voorsprong op hem.

De twee vrienden liepen snel de Rue Jacques Dalud in en het bleek dat die tweede deur zich bevond op een binnenplein, door hoge bomen omgeven, waar het op dat ogenblik bijna volkomen donker was.

Slechts enkele vensters, die op het plein uitzagen, waren verlicht.

Naast de deur bevond zich een gewoon schuifraam zonder luiken, en met onbegrijpelijke vlugheid had Raffles dit raam weten te openen en sprong nu, gevolgd door Brand, over het kozijn een kamer in, waarvan hij de gordijnen dadelijk weer achter zich liet dichtvallen, en het raam zacht sloot.

Hij bleef even luisteren, en toen alles stil bleef, opende hij voorzichtig de deur, die op een gang uitkwam.

Boven de tweede deur, die toegang gaf tot de binnenplaats, bevond zich een smal tuimelraam, en daar doorheen nu drong een zwak lichtschijnsel naar binnen.

Het was net licht genoeg om op enige afstand het begin te kunnen onderscheiden van de trap, die aan de achterzijde van het huis naar boven voerde.

Snel en onhoorbaar gingen Raffles en Brand die trap op en aldra hadden zij de derde verdieping bereikt.

Het portaal werd zwak verlicht door een klein elektrisch gloeilampje.

Raffles keek een ogenblik om zich heen, wees toen op een smalle deur, en fluisterde:

— Dat is de deur, waardoor zij die dag zijn verdwenen, voor ik het kon beletten.

— Maar die deur zal wel op slot zijn fluisterde Brand terug.

Raffles haalde de schouders op en stak de hand in zijn zak, waaruit hij een bosje lopers te voorschijn haalde.

Op hetzelfde ogenblik echter, dat hij een der lopers in het slot wilde steken, hield hij plotseling daarmee op om te luisteren.

Zijn scherp oor had daarbinnen enig gerucht opgevangen.

Het klonk als het openen en weer dichtdoen van een deur, en alsof er vervolgens een sleutel in het slot werd omgedraaid.

Ook Brand had dit gehoord en keek Raffles vragend aan.

Deze bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de jongeman en fluisterde:

— Daar binnen is iemand, maar mij dunkt dat hij het onmogelijk kan zijn, want wij zijn hem nog wel enige minuten voor en hij moet toch eerst zijn auto in de garage zetten.

— Is het misschien het meisje? fluisterde Brand terug.

Raffles gaf geen antwoord, maar bukte zich, en trachtte door het sleutelgat te zien.

Hij bleef zo enige tijd staan, en richtte zich toen weer op.

— Onmogelijk iets te zien, fluisterde hij. Misschien hangt daar aan de andere zijde een portière voor de deur of de sleutel steekt in het slot, en ik zou toch zo graag willen weten wie daar binnen is. Stil eens ...

Hij had om zich heen gekeken, en aan de andere kant van de kleine flauw verlichte gang zag hij een smal openstaand raam.

Hij trad er onhoorbaar op toe, sloeg het gordijn terzijde, dat er voorhing, en zag dat het raam uitkwam op een smal, lang balkon, dat langs de gehele achterzijde van het huis scheen te lopen.

Hij opende het raam onhoorbaar, trad op het balkon, deed een paar stappen, kwam haastig terug en wenkte Brand om bij hem te komen.

Deze volgde hem, deed het raam op een kier achter zich dicht, en begreep nu direct, waarom Raffles hem geroepen had.

Een weinig verder was een dergelijk openslaand raam en door een kier van de niet goed aaneensluitende gordijnen konden zij thans in een helder verlicht vertrek kijken, hetwelk Raffles dadelijk herkende als de kamer van Grace Latimer, alias Ida Perschina.

Het was niet mogelijk het vertrek in zijn geheel te overzien, maar toch behoefde Raffles geen spijt te hebben omtrent de keuze van zijn observatiepost, want hij wist nu tenminste wie er in het vertrek was: het was Grace Latimer.

Zij zag er beroerd uit, was erg bleek en scheen aan een grote opwinding ten prooi te zijn.

Zij had haar hoed nog op en ook haar mantel had zij niet afgelegd.

De twee vrienden bleven in gebukte houding staan, zonder te behoeven vrezzen, dat men hen in hun donkere kleren op het balkon zou kunnen zien.

De jonge vrouw liep haastig heen en weer en scheen iets te zoeken.

Zij trok enige laden van een chiffo-nnière open, woelde het ondergoed doorheen, dat daar in lag, schoof ze haastig weer dicht, ging naar een andere wand, opende daar een kast, en begon daarin ook met koortsachtige haast te zoeken.

— Wat zou zij toch zoeken? vroeg Brand op gedempte toon.

— Zij zoekt beslist het geld, antwoordde Raffles.

— Wat? Zou zij hem willen bedriegen en zelf met het geld op de loop gaan?

— Neen Charles, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles op ernstige toon. Zij wil het geld waarschijnlijk aan de eigenaar gaan terugbrengen. Dat is van haar standpunt bezien een edelmoedige daad, maar deze strookt niet met mijn plannen. Zij kent Kameologos blijkbaar niet goed, maar ik ken hem des te beter. Ik vind het helemaal niet nodig, dat hij zijn geld terug krijgt; ikzelf zou hem waarschijnlijk nog wel meer hebben afgenomen. Maar ik denk niet, dat zij het zal vinden.

Inderdaad scheen dit het geval te zijn, want de jonge vrouw maakte een beweging van ongeduld, en begon opnieuw haastig te zoeken.

Zij bekommerde er zich schijnbaar niet om dat zij een grote wanorde in het vertrek stichtte, en wierp kleren op de grond na de zakken te hebben doorzocht, opende kartonnen dozen, en keerde de inhoud om op de spreij van

het bed, of op haar toilettafel.

— Ik denk dat ik haar maar eens zal gaan helpen, fluisterde Raffles. Tenslotte zou zij misschien het geld toch vinden, en een onaangename scene zou het gevolg zijn.

— Als je daar nog maar tijd voor hebt, fluisterde Brand ongerust; hij kan nu ieder ogenblik hier zijn.

— Erger nog, Charles, daar is hij al. Inderdaad, juist op dat ogenblik nu ging de tweede deur van het vertrek open, en Soendra Singh trad binnen.

De deur bevond zich vlak tegenover de kier tussen de overgordijnen, en de twee bespieders konden duidelijk de uitdrukking van achterdocht, vervolgens verbazing en ten slotte woede op het gelaat zien van de man, die daar binnentrad.

Soendra Singh had de deur langzaam dicht gedaan en bleef een ogenblik met de kruk in de hand staan, terwijl hij naar de vrouw keek, die met spierwit gelaat en uitgespreide armen tegen de rand van de chiffo-nnière leunde.

Enige tijd bleven beiden in die onbe-wegelijke houding staan tot Soendra Singh begon te spreken.

Het was daarbuiten onmogelijk te horen wat hij zei; Raffles en Brand konden alleen het bewegen van zijn lippen zien, maar het was duidelijk dat hij haar ondervroeg, terwijl zijn ogen langzaam door het wanordelijke vertrek gingen en tenslotte weer op haar krampachtig vertrokken gelaat bleven rusten.

Toen trad hij langzaam op het meisje toe met een wrede, spottende uitdrukking op zijn gelaat.

Plotseling greep hij met een ruk haar beide polsen, trok haar dicht naar zich toe en keek haar in de ogen, terwijl zij vruchteloos het gelaat trachtte af te wenden.

Zij scheen geen weerstand te kunnen bieden aan de kracht van zijn blik, die haar als het ware dwong, hem aan te zien.

— Wat doet hij toch? fluisterde Brand.

— Wel, de man begrijpt drommels goed, dat zij naar het geld heeft gezocht, en misschien wel dat zij hem wil

verlaten, antwoordde Raffles. Op het ogenblik is hij, geloof ik, bezig, haar weer aan zijn wil te onderwerpen. Ik geloof dat het tijd wordt om eens tussende beide te komen.

Raffles tastte in zijn zak, haalde een klein lederen etui te voorschijn en nam daar een dun, stalen boortje uit, en boorde hiermee een klein gaatje in de post van het raam, dicht onder de spanjolet.

Vervolgens nam hij een rolletje staaldraad uit het etui, kneep er een stukje af, boog een lus aan het ene uiteinde en stak het toen behoedzaam door het in schuine richting geboorde gat.

Het staaldraad werd halverwege bedekt door het gordijn en na enig tasten wist Raffles het gebogen uiteinde om de spanjolet heen te slaan, die hij vervolgens langzaam naar beneden begon te trekken.

Het gordijn bewoog iets door deze handeling, zodat Raffles moest vrezen, dat de twee personen daarbinnen het zouden zien.

Gelukkig voor hem hielden beiden zich alleen met elkander bezig en daarenboven stonden zij half met hun rug naar het raam gewend.

Eindelijk was de spanjolet zover naar beneden getrokken, dat Raffles de twee helften van het raam behoedzaam naar zich toe kon trekken.

Duidelijk kon hij nu ook horen wat er daarbinnen werd gesproken.

— Zo... zo... schatje, nu denk je zeker dat je mij niet meer zult kunnen schaden, zei Soendra Singh met een vals lachje. Je wou mij bedriegen, hé? Je wou eens gaan zoeken naar de duiten, nietwaar? Geef antwoord, zocht je er naar?

— Ja, dat deed ik, klonk het toonloos over de lippen van de jonge vrouw.

— Waarom? Geef antwoord. Je weet wel dat je mij toch alles moet zeggen. Waarom zocht je naar het geld?

— Ik wilde het aan de bestolene terug geven, Jack. En daarna wilde ik vluchten, heel ver.

— Wel, dat is een prachtig voornemen, klonk het spottend. Je wordt dus braaf. Nu geloof, dat ik bijtijds ben gekomen om daar een stolkje voor te ste-

ken. Je zoudt mij waarachtig groot na-deel kunnen berokkenen. En wat dat vluchten betreft, ik geloof niet dat je daarin zult slagen, liefje. Je denkt er nu toch niet meer aan, nietwaar? Je blijft toch immers bij mij, als ik zeg dat ik het wil?

— Dat moet ik wel, Jack. Je weet, dat ik alles moet doen wat je mij beveelt.

De stem van de vrouw had een doffe klank en in haar ogen lag een zwaar-moedige uitdrukking.

Zij staarde onafgebroken naar het gelaat van de man.

Soendra Singh had haar polsen losgelaten en dacht met gefronste wenkbrauwen na.

Er lag een wrede uitdrukking op zijn gelaat.

— Hier moet een einde aan worden gemaakt, mompelde hij. Je zoudt mij per slot van rekening aan de galg kunnen helpen. Ik zal je iets moeten toedienen, meisje, waardoor je dat onmogelijk wordt gemaakt. Niet voor niets heb ik zo lang in Voor-Indië gewoond, waar ik van een fakir veel heb geleerd, dat mij te pas komt.

Hij nam een glas, dat hij half met water uit de karaf vulde en strooide hierin de inhoud van een zakje, dat hij uit zijn binnenzak had genomen, hetwelk zich bijna onmiddellijk in het water oploste.

Hij stak het glas aan het meisje toe en beval kortaf:

— Drink.

De vrouw nam het glas aan, zonder enige tegenstand te bieden en bracht het naar haar lippen.

Nog voor zij een teug van de drank had kunnen nemen, klonk een zwakke klap en het glas viel uit haar bevende hand op de vloer rinkelend aan stukken.

Soendra Singh uitte een doffe kreet van woede en verbazing en bracht de hand naar zijn zak, maar reeds had Raffles het venster geheel opengeduw-d terwijl Brand de man de loop van zijn revolver in de zijde drukte, voor de ander nog een beweging had kunnen maken.

De vrouw keek met een flauwe glimlach om de lippen toe, alsof dit alles haar niet aanging.

Raffles was op Soendra Singh toegetreden, zijn windpistool nog in de hand, waarmede hij zoëven met een welgemikt schot het glas uit de hand van het meisje had geschoten en beval kortaf:

— Steek je handen op, schurk.

Soendra Singh hief langzaam zijn handen omhoog, terwijl zijn donkere ogen fonkelden van woede en verbazing over deze plotselinge tussenkomst.

Brand doorzocht vliegensvlug de zakken van de man en haalde er achtereenvolgens een revolver en een groot knipmes uit.

— Zie zo... nu kunnen wij praten, zei Raffles bedaard. Zeg mij nu maar eens allereerst waar je het geld hebt verborgen, Jack.

De schurk keek Raffles brutaal aan en zei op gedempte toon:

— Ik weet niet wat je bedoelt, man. Over welk geld heb je het?

— Houd je nu maar niet van de domme, zei Raffles ongeduldig. Ik bedoel natuurlijk de honderdduizend francs, die je door deze jonge vrouw, die meer je slachtoffer dan je medeplichtige is, van Kameologos hebt laten afnemen, nadat je de Griek onder je hypnotische invloed had gebracht. Ik zie dat je me nu wel begrijpt. Ik weet nog wel wat meer van je, meneer de Indiër. Zo weet ik bijvoorbeeld dit...

Met een onverwachte beweging had Raffles de gewaande Indiër met sterke vuist in de nek gegrepen en met onweerstaanbare kracht tot vlak voor de wastafel geduwd, waar hij hem voorover boog en hem met kracht een natte spons over het gebruide gelaat wreef.

Waar de spons had geraakt, daar kwam de blanke huidskleur onder de bruine schminklaag te voorschijn.

Terwijl de bedrieger brulde van woede ging Raffles door met zijn reiniging, tot het gelaat bijna geheel blank was.

Toen ging hij een stap achteruit en riep uit:

— Wel... wel... wie zou dat gedacht hebben? Ik had het eigenlijk al half en half vermoed. Jack O'Murphy, de valsemunter en handelaar in blanke slavinnen, de gevaarlijke dief en inbreker, naar wie de Londense politie reeds een

paar maanden zoekt. Mag ik mijzelf even voorstellen? John Raffles, in eigen persoon. En nu het geld, vlug wat.

De ontmaskerde schurk liet een vals lachje horen, bijna buiten zichzelf van woede en teleurstelling en riep:

— Zoek het dan, als je denkt dat ik het heb.

Raffles had het gelaat van Jack O'Murphy goed gadegeslagen en had de snelle steelse blik gezien, die de man in de richting van het bed had geworpen.

Het was een van die onbewuste bewegingen geweest, die zelfs de voorzichtigste vaak niet kan bedwingen, maar voor Raffles was het voldoende geweest.

Hij pakte het knipmes, hetwelk Brand de schurk had ontnomen, opende het, trad op het bed toe, sloeg de dekens terug, trok de matras te voorschijn en sneed deze met een vlugge beweging over de gehele lengte open.

Hij tastte even rond, en toen hij daarbij even naar het vertrokken gelaat van O'Murphy keek, zag hij dat hij zich niet vergist had.

Een paar seconden later haalde hij zegevierend een grote portefeuille te voorschijn.

Hij opende deze, wierp er een blik in en stak de enveloppe, die het geld bevatte in zijn binnenzak, terwijl hij op luchtige toon zei:

— De overdracht van goederen heeft plaats gehad, Jack O'Murphy. Maar wij zijn nog niet klaar. Maak eerst die vrouw wakker, die je zoëven gehypnotiseerd hebt. Vlug een beetje...

Bijna stikkend van woede gehoorzaamde O'Murphy.

Hij trad op de vrouw toe, maakte de gebruikelijke bewegingen van de magnetiseur om zijn sujet weer tot bewustzijn te brengen en bijna aanstonds week de strakke glimlach van het gelaat van de jonge vrouw.

Zij wreef zich de ogen uit, keek verwonderd om zich heen en vestigde toen haar ogen vol verbazing beurteelings op Raffles en Brand.

Voor zij echter iets kon zeggen, zei Raffles op zachte toon:

— U zal geen leed geschieden, Grace. Wij nemen u aanstonds met ons mee

en gij zult voortaan het leven kunnen leiden, dat gij u zelf hebt gekozen. Maar wat deze vent betreft, wij zullen wel zorgen, dat hij u niet meer kan lastig vallen.

In een oogwenk was de bandiet gebonden en gekneveld en een kwartier

later werd hij daar gevonden door de politieagenten, die door Raffles telefonisch op de hoogte waren gebracht van alles wat er was voorgevallen.

De jonge vrouw verdween van het toneel en zij had zich onder de hoede van de Grote Onbekende gesteld.

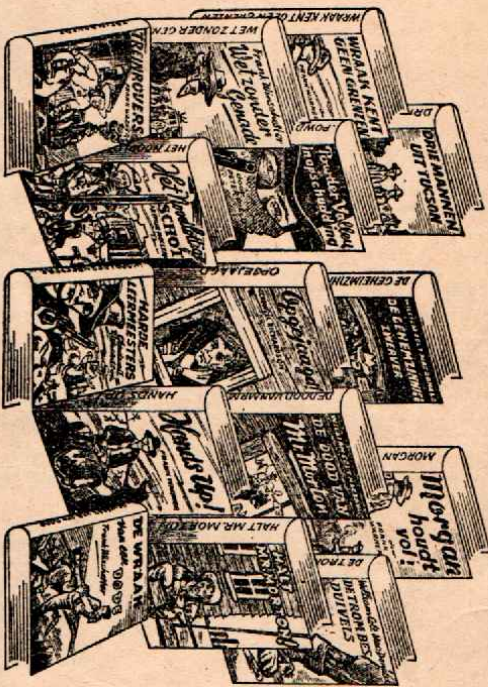
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een woekeraar gestraft

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f 5,-** of meer
met **f 1,-** per maand

1. **Treinstroovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige Zwerfver** door Arthur Maclean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

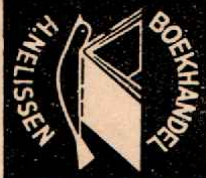
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verkogd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007